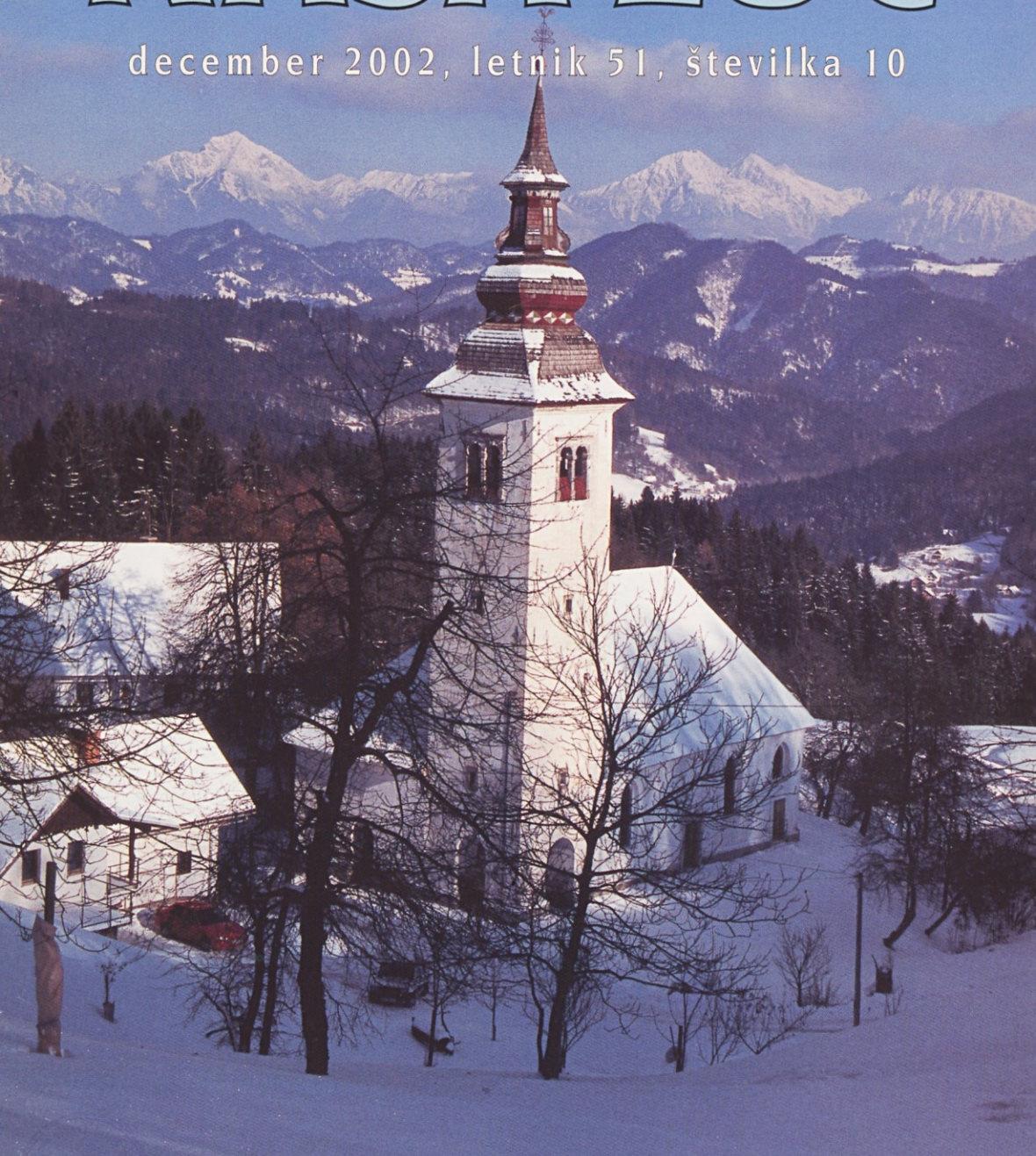

NAŠA LUČ

december 2002, letnik 51, številka 10

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Pripravite Bogu pot!

Bog bo rešil svoje ljudstvo. Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog. Govorite hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz GOSPODOVE roke dvojno kazen za vse svoje grehe.

Glas kliče: V puščavi pripravite pot GOSPODU, zravnajte v pustinji cesto našemu Bogu! Vsaka dolina naj se vzdigne in vsak hrib in grič naj se poniža, kar je vijugasto, naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina. Razodelo se bo GOSPODOVO veličastvo in videlo ga bo hkrati vse meso, kajti GOSPODOVA usta so govorila. /Iz 40,1-5/

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Naši otroci nadaljujejo začetno pot naših prednikov	2
Cerkev kot prižgana sveča	7
Vera mi daje moč	8
Šege in vraže ob godu sv. Barbare	9
Zgodba o uspehu	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Slovinci po svetu	34
Slovenija moja dežela	36
Poštar Vinko	37
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: A. Veber: Cerkev sv. Valentina na Jarčjem Brdu
 Druga str. ovitka: Arhiv NL: Adventni venček
 Tretja str. ovitka: P. Pokorn: V Hrastnici
 Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Ob Ljubljani

Po padcu berlinskega zidu so evropske frančiškanske komisije za pravičnost in ohranitev stvarstva organizirale prireditev z naslovom *Gradimo skupno evropsko hišo*. Na Dunaju so se zbrali predstavniki mladih iz vseh držav stare celine in se od tam napotili prek »železne zavese« v Budimpešto.

Medtem ko so jim predstavniki oblasti na Dunaju izročili rdečo vrtnico ovito s kosom bodeče žice, ki je razdvajala

Evropo, so jih madžarski mejni organi pustili čakati več ur na niko-garšnji zemlji. Sprejem v madžarski prestolnici pa je bil poln radosti in veselja. V simbolično hišo sredi atrijskega dvorišča so bile vgra-jene tudi tri opeke iz Slovenije. Okrašene so bile s klasjem in hlebcom kruha, vinsko trto in vrčem vina ter znamenjem ob poti. Evropska hiša, ki smo jo takrat sanjali, ima zdaj svoje temelje in jasne obrise. Čas se je približal. Slovenija bo dobila svoje mesto v vogalu, kjer se stika slovanski, romanski in germanski svet.

Zdajšnje pričakovanje pa ni primerljivo s hrepenenjem naših pred-nikov, ki so sanjali samostojno Slovenijo. Stoletja so jo čutili med prsti, jo občudovali, ljubili vsak še tako neobljuden košček naše do-movine in sestavljali njeno zgodovinsko podobo. Šele pred dobrimi desetimi leti je prišel tisti milostni trenutek, veselo oznanilo in naš »zgodi naj se Slovenija«, ki so ga napovedovali karantanski knezi, Trubar, Vodnik, Slomšek, Prešeren in drugi. Čeprav z obotavljanjem, so nas nazadnje sprejeli v veliko družino narodov kot samostojno in neodvisno državo. Za to so v veliki meri zaslužni tudi posamezniki in skupine Slovencev, ki živijo v svetu. Ali ni prav v tistih krajih, ki so ostali onstran meja naše nove države, slovenstvo najbolj živo? Ko so pri nas vladali Jugoslovani, je na številnih concih sveta utripalo slovensko srce. Na Slovenski pristavi pri Clevelandu, v rimskem Sloveniku, v Slovenski hiši sredi Buenos Airesa, v Baragovem domu v Melbournu in drugod se niso nikoli uklonili rdečemu internacionaliz-mu, ki je bil za oblast pripravljen žrtvovati največje narodove sve-tinje.

Danes jo imamo, svojo državo Slovenijo. Sami smo odgovorni za doslej storjene korake in njeno prihodnost. In preden jo odpremo Evropi, naj postane domovina vseh, ki ji izkazujejo ljubezen. Naš cilj naj bo Slovenija brez meja, ki se razteza na vse celine sveta; njeni temelji pa Prešernova »edinost, sreča, sprava« in Cankarjeva »mati, domovina, Bog«.

Vsako leto znova se pripravljamo na praznovanje rojstva Božjega Sina, v božični noči pa mu odpremo svoje srce, da se rodi tudi v nas. Z enako zavzetostjo bi morali pričakovati dan samostojnosti in vsa-kič znova pritrčiti plebiscitarni odločitvi.

Kot nam naroča Slomšek, ljubimo v prihodnje svojo domovino v de-janju in resnici!

Tone Gorjup, novinar Radia Ognjišče

Naši otroci nadaljujejo začetno pot naših prednikov

Predstavljamo vam tri mlade slovenske družine iz Argentine, ki so se letos za stalno vrnile v domovino.

Prva življenjska zgodba me je popeljala v lepo vasico Mekinje nad Stično na Dolenjskem, kjer sem iskal hišno številko 14. Tam sem spoznal prijetno, mlado in številčno družino, ki polna energije, s polnimi pljuči zajema prve mesece bivanja v domovini. Sprejeli so me z nasmehom na obrazu, me obstopili, otroci takoj pozdravili in stopili smo v hišo. Pogovor je stekel brez pravih vprašanj. Po hiši se je vseskozi gibal domačin, ki jim je pomagal »tehnično« urejevati hišo, mi pa smo sedli za pravo kmečko mizo, pod »bohkov kot«. Oče Marko Rezelj, žena Rezka, otroci Lucija (10 let), Marko (8 let), Peter (7 let), Karolina (5 let) in Diana (leto in pol).

In kako so se nam predstavili?

Naša družina prihaja iz Buenos Airesa, kjer smo se rodili, obiskovali slovenske šole in vrsto let aktivno sodelovali v tamkajšnji slovenski skupnosti. Oba z ženo sva potomca slovenskih staršev. V Argentini sva se poročila, si ustvarila lepo družino in živela mirno družinsko življenje do trenutka, ko je nastopila ta vsem znana argentinska gospodarska kriza. Država je čez noč ostala brez vsega. Priče smo bili velikim gospodarskim krajam, malverzacijam in nekateri so čez noč obogateli na račun ostalih. Tako smo ostali brez vseh prihrankov, banke nam niso več izplačevale našega denarja. Iz vsega tega pa se je rodila še socialna kriza, ki je dosti hujša od gospodarske. Ta je veliko bolj groba, človeka popolnoma spremeni, izgubiš občutek varnosti, vsepovsod vidiš same strahove in nevarnosti. Preprosto nismo bili več varni. Bali smo se za svoja življenja. Ropi, nasilje sredi belega dne, vlomi v stanovanja, pa čeprav si bil doma, izsiljevanja na cesti, mladi 12-letni otroci na cesti s pištolo ... Vse to človeka počasi uničuje in izčrpava.

Marko in Rezka Rezelj

Sledila je odločitev?

Tako je. Z ženo sva se pogovorila in rekla, da tako ne moremo več. Že prej smo večkrat razmišljali o tem, da bi se nekoč morda za stalno vrnili v Slovenijo. Toda vedno sva malo odlašala in si rekla, dajva Argentini še eno leto. In tako je čas počasi tekkel. Ko pa so nastopili ti težki trenutki, je bila odločitev lažja. Imela sva dve možnosti. Ali pot v Kanado ali pa v Slovenijo. In odločila sva se za domovino. Tu so naše korenine, vsi govorimo slovensko, tu imamo sorodnike in nenazadnje Slovenija je bila že vseskozi naša domovino. Že od rane mladosti naprej smo jo spoznali, o njej so nam govorili naši starši in prijatelji, tako da je že v Argentini postala naša domovino. Mislim, da lahko danes ponosno rečem, da moji otroci nadaljujejo začetno pot naših prednikov in da njihove korenine dobivajo nov sok, novo rast.

Kako ste spoznavali razmere v Sloveniji?

V veliko pomoč nam je bil internet. S pomočjo njega smo dobili veliko potrebnih podatkov, zadnjih nekaj let pa smo informacije pogosto dobivali od tistih, ki so prihajali v Slovenijo in se potem vračali nazaj. Tako lahko rečem, da smo bili kar dobro seznanjeni s položajem tu v domovini. Stalno smo bili v stiku s prijatelji in sorodniki. Na koncu pa sva vzpostavila še stike z voditeljem Rafaelove družbe g. Janezom

Riharjem, ki nam je pomagal pri iskanju hiše. Ponudil nam je neko možnost najema hiše, na koncu pa se je izkazalo, da je gospa, ki je ponudila hišo, tudi naša sorodnica (botra). Kako se stvari zanimivo razvijajo. Na koncu nam je gospa hišo celo podarila. Zares so zanimiva Gospodova pota. Res pa je, da se z ženo vse-skozi drživa načela: »Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.« In očitno je, da nam Bog pomaga. Midva zlagava kamenčke v mozaik življenja, tisto kar manjka, pa preko dobrih ljudi naredi Bog. In teh ljudi je v Sloveniji veliko. Vsaj takšne so najine izkušnje. Povezani smo tudi z društvom SVS in g. Boštjanom Kocmurjem. Hvala vsem.

In potem ste rekli, gremo.

Tako je. Odločitev je bila jasna in odločna. Gremo in se ne vrnemo več. V Argentino gremo samo še na obiske, drugače pa za vedno ostanemo v Sloveniji. Mnogi mi danes pravijo, kako sem se odločil za tako pot s petimi otroki. Res je, da to ni enostavna odločitev. Toda ko se nekaj odločiš, moraš to narediti odločno in midva z ženo Rezko sva bila enih misli in korak je bil jasen. Dobili smo staro kmečko hišo, ki je sedaj po spletu zanimivih okoliščin naša. Srečali smo ogromno dobrih ljudi, sosedov, dobili nove prijatelje, otroci so se hitro vživeli v novo okolje in prepričan sem, da smo naredili prav. Sam sem si poiskal službo, imam redno plačo in smo zadovoljni. Ne živimo v blagostanju, vendar smo srečni in hvaležni.

Kaj je ostalo za vami tam preko luže?

Vse, prav vse. Sem smo prišli sami. S seboj smo vzeli samo najnujnejše stvari in pa seveda tisto, kar nam je najdražje, kar nas spominja na naše bivanje v Argentini, na naše sorodnike in prijatelje in na našo slovensko skupnost v Argentini. To so spomini, slike, majhne pozornosti, darila, ki nas bodo veskozi povezovala z našimi prijatelji tam preko. Zapustil sem pet bratov, Rezka pa štiri. Jaz sem v mesecu juniju v Slovenijo najprej prišel sam, pripravil prostor in uredil potrebne papirje. Avgusta sem se vrnil v Buenos Aires, skupaj z Rezko sva pripravila prtljago in sedaj smo vsi tukaj.

Kako so vas sprejeli domačini?

Enkratno. Nimava nobenih pripomb. Ljudje so zelo solidarni, radi pridejo naokoli, priskočijo na pomoč, povprašajo, če morda kaj rabimo. Mislim, da čutijo z nami. Večkrat se pojavijo celo neznanci, ki nam priskočijo s tem ali onim na pomoč, prinesejo kakšen

dar ... Moram pa reči, da od države ni nobenega pravega posluha. Razen poslanca Pukšiča nas ni še nobeden pozdravil ali se spomnil na nas. Od velikih besed je ostal zgolj prazen nič.

Kako so ta prehod doživeli otroci? Je bilo morda kaj težav?

Nobenih. Otroci so tu kot prerajeni. Čeprav morda sedaj trenutno živijo v večjem pomanjkanju kot prej, so tukaj povsem drugačni. Popolnoma so se vživeli in vidiva jih, kako uživajo. Vseskozi so v naravi, po cele dneve skačejo pred hišo, lovijo se po travnikih, imajo že veliko novih prijateljev, s katerimi se družijo. Starejši trije hodijo v osnovno šolo in dobro delajo. Moram povedati, da so se precej spremenili, in to na bolje. Postali so povsem mirni, spijo po cele noči, njihovi obrazi so se popolnoma spremenili. Postali so sproščeni, nekako notranje umirjeni in polni življenja. Mislim, da so se spremenili prav v oči. Tako lepo jih je pogledati. Res je, da včasih še malo pogrešajo svoje prijatelje in sorodnike, to je normalno, toda kot kaže, so srečni in zadovoljni. Sploh se ne pritožujejo.

In kako naprej?

Korajžno kot do sedaj. Veliko je še dela, veliko moram narediti sam, veliko pa mi pomagajo tudi drugi. Nikoli nisem vedel, da znava z ženo sama poprijeti za tako

Družina Rezeli

različna dela. Delava veliko stvari, ki jih nisva prej nikoli delala, sedaj pa se v hiši in okoli hiše spoznava že skoraj na vse. Težavo nam predstavlja predvsem prevoz, ker smo številčna družina in tale naš ubogi avto ne prenese toliko duš naenkrat. Zato iščem razne možnosti, kako priti do starega kombija, a kaj ko mi finančne razmere tega ne dovoljujejo. Upam, da se nam bo nekoč to posrečilo ali pa se bo spet nekje pojavil kakšen dobrotnik, ki mu stari kombi ne pomeni več veliko, nam pa bi prišel zelo prav. Drugače pa moram reči, da uživamo, živimo v miru, otroci so sproščeni in z nestrpnostjo pričakujejo prvi sneg.

Z Dolenjske sem se podal proti Ljubljani, za Bežigrad, na Dunajsko cesto, malo naprej od znane gostilne, kjer je nekoč prenočeval ruski cesar. Obiskal sem družino Snojevih. Oče Jože je na strehi dokončaval novi dimnik, ki mora biti narejen pred zimo, da bo bolje grelo, mama Sonja je med tem poklepatala z mano in mi malo predstavila njihovo življenjsko zgodbo, hči Veronika (6 let) pa mi je razložila vso šolsko snov, ki so jo do sedaj predelali v prvem razredu osnovne šole. Je zelo zagnana, moram povedati, da je za leto dni mlajša od vrstnikov v razredu in da rada hodi v šolo, kjer je zelo pridna. Potihem mi je zaupala, kar je mamica potrdila, da na začetku ni in ni hotela iti v šolo. Sedaj pa je nadebudna šolarica. In da vidite njene zvezke – za čisto petico.

Jože, Sonja in Veronika Snoj

Njihova življenjska zgodba je podobna prejšnji. Prav zaradi tega sem iz njihovega prav tako dolgega in prijetnega klepeta podal samo določene poudarke, ki so značilni za njihov primer vrnitve v domovino.

Sedli smo v Veronikino sobo, ki je še v fazi gradnje, a bo kmalu dokončana. Sonja je priklopila pečico, oče Jože pa je začel:

Prihajamo iz Buenos Airesa, iz predela Ramos Mejia, kjer smo živeli povsem običajno življenje. Aktivno smo sodelovali v slovenski skupnosti, imela sva službo in mirno življenje. Z ekonomsko krizo pa se je življenje popolnoma obrnilo na glavo. Izgubil sem službo, stvari so se zelo slabo razvijale in ni bilo več pravih izgledov za službo. Pred tremi leti sva z ženo že prišla na obisk v Slovenijo in takrat se je porodila majhna želja po morebitni naselitvi v Sloveniji. Toda to še ni bilo to. Konec prejšnjega leta pa je padla odločitev. Z ženo Sonjo sva se za trdno odločila, da se preselimo. Takoj zatem se je pojavilo logično vprašanje: »Kako izvesti preselitev?«

Najprej sem meseca marca sam prišel v Slovenijo, Sonja in Veronika pa sta se mi pridružili meseca junija. Prek oglasov sem takoj začel iskati službo in jo po mesecu dni tudi dobil. Delam v informatiki, kar sem opravljal že prej v Argentini. Takoj sem začel z obnavljanjem stare hiše, ki smo jo po velikih naporih dobili nazaj v denacionalizacijskem postopku.

Slovenijo in situacijo tukaj smo že prej z zanimanjem spremljali preko časopisov, interneta, v stalni povezavi pa smo bili z nekaterimi družinami tukaj v Ljubljani in mislim, da smo bili kar dobro in realno informirani. Do sedaj smo zadovoljni in moram reči, da še nismo bili razočarani, čeprav mislim, da tudi tukaj ni vse tako rožnato, vendar smo zadovoljni. Sonja pa je dodala, kako so vseskozi, že od malega bili navezani na domovino. Vedno so v sebi nosili ta čut slovenstva, ki so jim ga darovali njihovi starši in na to so bili vedno ponosni.

Kakšen sprejem ste doživeli v Sloveniji?

Naleteli smo na prav prijeten sprejem. Nismo doživeli nobenih negativnih komentarjev, prej nasprotno. Tudi na delovnem mestu sem naletel na veliko odobravanje, sodelavci so pokazali pravi človeški odnos in moram reči, da nisem pričakoval tako pozitivnega sprejema od ljudi v vsakodnevem življenju in sodelavcev.

Veronika Snoj je nadebudna in radoživa šolarica.

Na koga ste se obrnili ob samem prihodu v domovino?

Oglasili smo se v društvu Slovenija v svetu, drugače pa delujemo povsem samostojno. Lahko rečem, da delamo na svojo pest. Nočemo obremenjevati ne svojih prijateljev niti sorodnikov.

Kako pa se je izkazala država Slovenija?

Moram reči, da so bila pričakovanja velika, na koncu pa se je izkazalo, da iz tega ne bo nič.

Hvaležni smo dejstvu, da smo sami sposobni preživeti, ker vemo, da so mnogi v veliko večjih težavah. Država najprej veliko obljublja, potem pa pravi, da ne more nič narediti. Saj ne pričakujemo veliko. Rabimo predvsem informacije, kaj je treba narediti, kje, na katerem uradu in kako. Pomembno je, da ne izgubljamo časa po nepotrebnem.

Je to tista Slovenija, ki ste jo pričakovali?

Mislím, da je. Vsi smo navdušeni. Veronika občuduje naravo, toliko zelenja, čaka prvi sneg in se veseli vsakega dneva posebej. Res je, da smo sedaj preobremenjeni z delom pri hiši in smo več ali manj stalno v delu med temi zidovi, toda prepričan sem, da bomo imeli čas spoznati še ostale lepote domovine, ki nam do sedaj niso bile dane.

Kako so vajini starši sprejeli ta vaš korak?

Z odobravanjem in tudi pri njih je čutiti željo po vrnitvi. Oče bi se takoj vrnil, če bi le lahko dobil kakšno službo. Je namreč upokojen in s tamkajšnjo pokojnino tukaj ne bi mogel preživeti, je povedal Jože. Mi smo

podaljšana roka naših staršev, zato tudi govorimo, da smo se vrnili. Sonja pa je takoj dodala, da so se njihovi starši umaknili za štirinajst dni, ne pa izselili. Zato govorimo o vrnitvi.

In kakšni so vaši načrti?

Da čimprej uredimo hišo in se aktivno vključimo v javno in kulturno življenje, da več časa prebijemo skupaj kot družina in še bolj spoznamo skrite lepote naše domovine.

Zunaj je bila že trda tema, ko sem se poslovil od prijazne družine Snojevih in se odpravil v bližnje Domžale, kjer so me pričakali Sušnikovi; oče Daniel, mama Ana Maria, fanta Matias (14 let) in Gabriel (13 let), iskriva Tatiana (9 let) in stara mama Ana Pikac. Kasneje pa se nam je pridružila še nečakinja študentka Marija Mehle, ki je prav tako letos iz Argentine prišla študirat v Ljubljano. Spet nas je bilo za polno mizo in ozračje je bilo povsem sproščeno, čeprav je mama Ana Maria na začetku potarnala, da jo malo zviya v trebuhu, ker ne ve, kaj vse jih bom spraševal. Menda je na koncu ni nič več bolelo. Pa mi tega na začetku ni verjela.

Oče Daniel je naprej predstavil svojo družino. Živeli so v Buenos Airesu, v Lanusu, kjer je slovenska vas. Aktivno so sodelovali v življenju slovenske skupnosti na različnih področjih. Najprej sta bila oba zaposlena, potem pa ko se jima je rodil prvi otrok, je mama Ana Maria ostala doma, Daniel pa je nadaljeval delo kot profesor telesne vzgoje. Slovenijo so spoznavali preko svojih staršev in s pomočjo slovenske šole.

Kdaj ste se srečali z mislijo, da bi se naselili v Sloveniji?

Že vseskozi je v meni tlela želja, da bi podrobneje spoznala Slovenijo, da pa bi se naselili tukaj, si nikoli nisem mislila, je začela mama Ana Maria. Razmere so se slabšale, vse je bilo napeto in negotovo. Vsakodnevni strah in črnogleda prihodnost naju je z možem napeljala na misel, da je treba za otroke nekaj narediti. Moramo si pomagati na neki način, da bodo otroci imeli boljšo prihodnost. Tu so naše korenine, zato smo se odločili za vrnitev. Bolj konkretno smo o tem začeli razmišljati pred enim letom. Nismo hoteli iti drugam, hoteli smo prav v Slovenijo.

Kdaj ste se vrnili v Slovenijo?

Družina Sušnik skupaj s staro mamo Ano Pikac in nečakinjo Marijo Mehle

Letos meseca aprila. Prišli smo vsi skupaj. Teško bi se ločili, pa čeprav za en sam mesec. Zato smo prišli vsi skupaj.

Kako ste si uredili stanovanjski problem?

Stanovanje smo dobili preko Rafaelove družbe in ga imamo sedaj za eno leto. Dvajset dni pred našim prihodom so nam javili, da imamo pripravljeno stanovanje in takoj smo se odpravili na pot. Tu so nam priskočili na pomoč prijatelji iz Slovenije, ki so bili pred dvema letoma na obisku v Argentini. Moram povedati, da so nam uredili vse, opremili in preuredili stanovanje. Z nami so imeli veliko stroškov in so nam bili v veliko pomoč. Po svojih močeh so nam na pomoč priskočili tudi naši sorodniki, tako da smo si uredili dostojno življenje tudi tukaj v Domžalah. Povezani smo tudi z društvom Slovenija v svetu.

Kje ste si poiskali službo?

Službo sem dobil v Škofijski gimnaziji v Vipavi kot profesor športne vzgoje, tako da trikrat tedensko potujem v 100 km oddaljeno Vipavo. V prostem času pa delam kot nogometni trener kadetov pri drugoligašu Domžale. Moram še povedati, da imam nekaj težav, ker mi na uradih zavlačujejo z nostrifikacijo diplome. Upam, da se bo vse uredilo, čeprav vse traja že kar preveč časa.

Ste se že vživeli v novo okolje?

Mislím, da smo se že vsi. Ljudje so nam naklonjeni, nas razumejo, nam pomagajo in počasi se tudi privajamo na določene razlike, ki jih prej nismo bili vajeni. Na splošno pa smo vsi zadovoljni, tudi stara mama Ana, ki je domovino prvič zapustila leta 1949. Zanj sta bili obe spremembi boleči. *Glede na njeno prešer-*

no razpoloženje med pogovorom bi si upal trditi, da ji vsaj na zunaj sprememba dobro dene (op. ur.).

Drugače pa smo se aktivno vključili v župnijsko življenje v Domžalah.

Na koncu pa smo k besedi povabili še najmlajše.

Matias. Najprej nisem bil navdušen nad selitvijo v Slovenijo, sedaj pa se že počasi privajam in mislim, da bo šlo. Obiskujem 8. razred osnovne šole in sošolci so me dobro sprejeli. Nekaj časa sem tudi sam treniral nogomet, sedaj pa moram bolj poprijeti v šoli, kajti pred mano je čas, ko si moram izbrati poklic in s tem tudi ustrezno srednjo šolo. To je malo drugače kot v Argentini in to me malo moti in mi dela težave.

Gabriel. Jaz pa sem se takoj strinjal, da se vrnemo v Slovenijo. Sem zelo zadovoljen in obiskujem 7. razred. Oba z bratom sva se vključila med skavte, tako da imava že kar nekaj prijateljev.

Tatiana. Obiskujem 3. razred in sem tukaj zelo vesela. Imam veliko prijateljic in mi je zelo lepo. Malo pogrešam stare prijateljice in se močno veselím prvega snega. Oče takoj doda, da se je hčerka najbolj vživela in govori že s pravim domžalskim naglasom, čeprav je od vseh treh otrok znala najmanj slovensko.

Nečakinja Marija. Letos poleti sem se odločila za študij v Sloveniji. Takoj sem se vpisala na Visoko zdravstveno šolo v Ljubljani, uredila vse potrebne dokumente in dobila štipendijo od ministrstva za šolstvo RS. Stanujem v študentskem domu, večkrat tudi obiščem družino Sušnik, kjer najdem včasih potrebno zatočišče. Drugače pa sem zelo zadovoljna s šolo, sošolkami in na sploh s tem, da sem tukaj.

Dragi prijatelji, hvala vam za zaupanje, da ste del svojega življenja in izkušenj podelili tudi z bralci Naše luči. Hvala vam in korajža velja.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Gabriel, Tatiana in Matias Sušnik iz Domžal

Cerkev kot prižgana sveča

Ko uro premaknemo na zimski čas, se hitro stemni. Mrak že okrog petih zagrne naše vasi in mesta. Prej prižigamo luči. V mesecu decembru jih tudi več gori. Z razkošno svetlobo so okrašene izložbe, mestne ulice, trgovine, kavarne. V najrazličnejših oblikah iz z veliko fantazije so okrašeni in razsvetljeni tudi naši domovi.

Gori toliko luči v znamenje pričakovanja? Res, bliža se božič: občuten in vsem poznan praznik miru, človeške topline, ki jo v temo sveta prinaša Jezus Kristus. »Jaz sem luč sveta,« je rekel o sebi. »Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi.« Vendar je razkošje luči v naši razvajeni družbi bolj podobno vzdušju mesteca Betlehem, ki je bilo tisti večer, ko je ta luč prihajala na svet, sicer razsvetljeno, polno gostov, živahno, vendar brez gostoljubja do malih in potrebnih ljudi. Jožef in noseča Marija sta morala z drobno svetilko ven iz razsvetljenega mesta, stran od mestnega vrveža. Na poljane, na betlehemske poljane, kjer je ob majhni svetilki zagorela »božja luč«, luč, ki razsvetljuje vsakega človeka: Jezus Kristus, Božji Sin.

Tako je tudi Cerkev v adventnem času povabljena, da s skromnostjo in tihim pričakovanjem štiri nedelje zapored prižiga plamen na adventnih svečah. Izkopala naj bi se iz bučnega ritma življenja, ki prav v mesecu decembru postane skoraj nevzdržno. Zatisnila naj bi oči pred oslepljujočo svetlobo potrošniškega sveta. Z Jožefom in Marijo naj bi stopila na mirne poljane, kjer bo v svetem pričakovanju doživela božično noč.

K temu umiku iz sveta nas v adventnem času vabi božja beseda štirih adventnih nedelj. Tako kot so štiri adventne sveče, so v panorami pričakovanja odrešenja štiri močne osebnosti, ki nam pomagajo doživljati veličino in obenem skromnost, celo ponižnost prihoda Božjega Sina med nas.

Prva adventna sveča. Prerok Izaija in njegov klic: zahrepenimo po odrešenju! »Gospod, ti si naš oče. Mi smo glina, ti naš upodobljavec, vsi smo delo tvojih rok« (Iz 64,7).

Druga adventna sveča. Janez Krstnik in njegovo vabilo: »Glas vpijočega v puščavi: pripravite Gospodovo pot, izravnajte njegove steze!« »Jaz sem vas krstil v vodi, on pa vas bo krstil v Svetem Duhu« (Mr 1,8).

Tretja adventna sveča. Jožef, zaročenec device Marije. Pravični mož in mož vere. »Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi in ni je poznal, dokler ni rodila sina; in imenoval ga je Jezus« (Mt 1,24–25).

Četrta adventna sveča. Marija v pričakovanju Jezusovega rojstva. Angel ji pravi: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodi-la sina, in daj mu ime Jezus ... Marija je rekla: Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,30–31; 38).

Prerok Izaija z glasnikom odrešenja iz puščave (glas vpijočega v puščavi), **Janez Krstnik**, ki je ob Jordanu pričeval o luči, da bi vsi po njem (prihajajoči luči) vero sprejeli, **Jožef iz Nazareta**, delavec, v katerega vsakdan je vdrl nezaslišan božji klic, **Marija, preprosto nazareško dekle**, ki je bilo izbrano za mater Božjemu Sinu. Vse štiri močne osebnosti so morale krepko plavati proti toku tedanje družbe, da bi postale pričevalke tiste luči, ki je svet ne more dati. Tiste luči, po katero je potrebno iti na samo, v globino.

Da, Cerkev je zlasti v adventnem času kot prižgana sveča. Ljudem mora omogočiti, da zasveti On, ki jo razsvetljuje, Jezus Kristus. Roke Cerkve naj bi ta plamen obranile pred mrzlim in močnim vetrom pozunanjene in prazne, zgolj sentimentalne in zgolj folklorne krščanske vernosti. Zaplapolal pa bo ta plamen po delovanju Svetega Duha v globinah vseh tistih, ki se pustijo preoblikovati božjemu delovanju tako kot prodorni in neustrašeni prerok Izaija, kot hrabri in pokončni Janez Krstnik, kot pravični Jožef iz Nazareta in kot globoko čuteča in z božjim načrtom sodelujoča Marija iz Nazareta.

Zvone Štrubelj

Vera mi daje moč

Aleš, najbolje bo, da se nam sam predstaviš!

Rodil sem se pred sedemindvajsetimi leti v Ljubljani, a že od rojstva živim v Münchnu. Po izobrazbi sem tehnični risar in zdravilec.

Tehnični risar je uveljavljen poklic. A zdravilec? S čim se ukvarja?

Zdravilec zdravi bolnike z naravnimi zdravili in metodami. V Münchnu sem obiskoval triletno zdravilsko šolo. Poleg teoretičnih predmetov, kot so anatomija, fiziologija in patologija, smo se naučili različnih fizioterapevtskih metod, masaž, limfne drenaže, draženja refleksov na nogi, injiciranja injekcij, diagnostike šarenice, kiropraktike, venske punkcije in fitoterapije. Najbolj pa me je pritegnila homeopatija.

Izraz, ki ga pogosto slišimo, a je težko razumljiv.

Homeopatsko metodo je leta 1810 utemeljil zdravnik Hahnemann. Temelji na načelu podobnosti, pomnoževanja in preverjanja zdravil. Homeopat zdravi bolezen z majhno količino tistih snovi, ki bi v večjih množinah pri zdravem človeku povzročile to bolezen.

Ali zdravilne preparate pripravljaš sam?

Da. To je zahteven postopek. Zdravilne snovi s pomočjo gnetenja, drgnjenja, tresenja in razredčevanja pripraviš v primerni dozi za vsakega pacienta posebej. Vsak človek je različen, zato mora biti tudi priprava in odmerek zdravila individualen.

Kako ugotoviš, za čim pacient boleha?

Najvažnejši je pogovor. Iščem vzrok bolezni, ki je pogosto v bolnikovem okolju. Natančna anamneza je osnova vsakega zdravljenja. Seveda pa smo se naučili tudi več diagnostičnih metod, s pomočjo katerih lahko ugotovim, za čim bolnik boleha. Treba pa se je nenehno izpopolnjevati in izmenjavati izkušnje s kolegi.

Sedaj si odprl svojo zdravilsko ordinacijo ...

Na Adam-Berg-Str. 133, 81735 München, tel. 089-6803823 imam svojo ordinacijo. Vsak začetek je težak. Pri delu mi pomaga moja prijateljica, ki se tudi šola na zdravilski šoli. Veliko pa si obetam od brata, ki študira homeopatijo v Berlinu. Moj sen je, da bi nekoč odprla skupno ordinacijo, morda celo v Ljubljani.

Odraščal si v slovenski župniji. Kaj ti pomeni slovenstvo?

Devet let sem obiskoval dopolnilni pouk slovenščine v župnijski šoli. Tu sem srečal vrstnike, bogatil besedni zaklad in nastopal v igrinah. Svojih korenin ne smemo pozabiti. Za vsakega je pomembno, da ve, od kod prihaja.

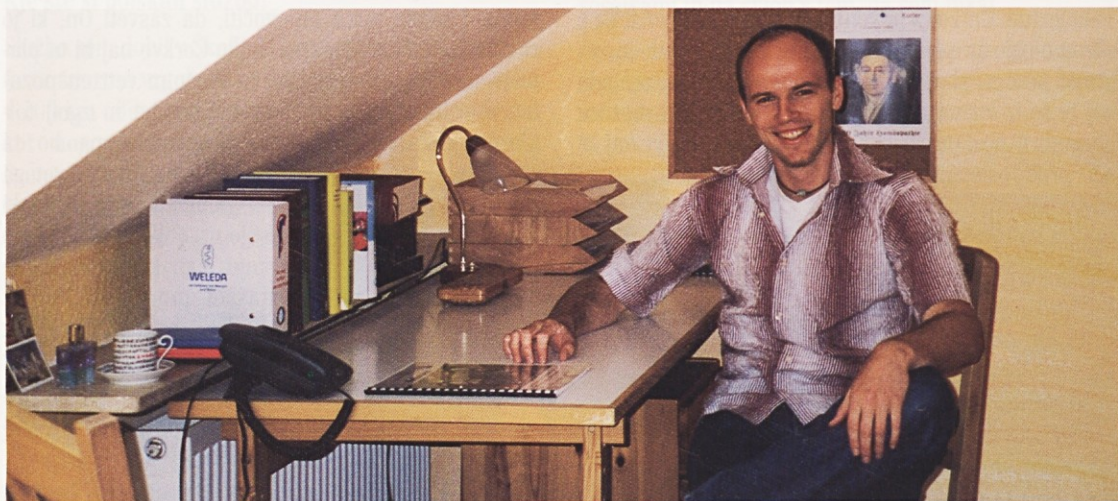
In krščanstvo?

Vera mi daje moč in smisel v življenju. Brez nje ne bi zmogel svojega poklica.

Kakšen nasvet bi dal svojim vrstnikom?

Odkrij samega sebe in živi ne le po svojih željah. Potem boš zagotovo srečen in uspešen v življenju.

slak

Aleš Grojzdek se posveča naravnemu zdravilstvu.

Šege in vraže ob godu sv. Barbare

Sv. Barbara je zelo priljubljena svetnica, zlasti v rudarskih krajih. Ker je bila zaradi krščanske vere zaprta v stolp, je zavetnica vseh, ki so v smrtni nevarnosti, zlasti zasutih rudarjev. V Sloveniji pa se je v zvezi z njo razvilo še precej drugih šeg in vraž, ki z življenjem sv. Barbare nimajo nobene zveze.

Od vseh navad ob godu sv. Barbare je še najbolj ohranjena navada, da se na njen god, 4. decembra, odlomi češnjeva ali druga vejica ter da v topli sobi v vodo. Vejica zacveti ravno v času božiča.

Obilica ljudskih pesmi iz vseh slovenskih pokrajin opisuje sv. Barbaro kot pomočnico ob smrti, zlasti vseh tistih, ki jim grozi nagla nepredvidena smrt. Zato jo pesmi in podobe prikazujejo s kelihom in svetim Rešnjim telesom. Ker legenda pripoveduje, da je sveta Barbara, ko je bila zaprta v stolpu, čudežno prejela sveto obhajilo, se ji zato priporočajo rudarji, da bi jim svetnica izprosila milost normalno umreti doma, z vsemi zakramenti in ne po nesreči v rudniku, kjer bi zasuti morali umreti brez spovedi, svetega maziljenja in svetega obhajila. Podobno je veljalo za vojake – danes se najbrž noben vojak ne bi spomnil klicati svete Barbare na pomoč, če bi bil ranjen. Takole opisuje ljudska pesem:

»Glava se v krvi valjala, nazaj se k trupu spravljala.

Še je klical na pomoč svetinjo sveto Barbaro,

Da ga je spovdavala, obhajala, sveto rešnje telo dajala,

Dušo spremila v sveti raj, Bog nam ga vsakemu daj!«

Na Štajerskem, zlasti v Prlekiji ter v Prekmurju, se je razširila šega, ki nima s sveto Barbaro nič skupnega. Na god sv. Barbare gredo dečki zelo zgodaj od hiše do hiše. Pravijo, da gredo »lazit«, zato jim pravijo »polaz-iči« ali »polažarji«. S seboj nesejo poleno, ki ga v vsaki

hiši vržejo na tla ob peči ali pod mizo, nanj pokleknejo ter molijo: »Bog vam daj dosti racik, dosti picik, dosti gudekov (prašičev), dosti cuzik (žrebičkov), dosti teličk, mnogo masla in sira, klobas in zabele, vrle če-hake, pridne dekle, sveti mir božji in vesele koledne svetke!« Potem vstanejo, dobijo v dar pogačice, jajca, denar, jabolka, orehe ali kaj drugega. Če niso obdarovani, dodajo še šaljivo željo, ki je v nasprotju z vsem, kar so prej molili: »Bog vam daj plantavo kobilo, pa daleč k mlinu!« Poleno pustijo v hiši, na dvorišču vzamejo drugega ter gredo k naslednji hiši.

Prikazujejo jo s kelihom in Rešnjim telesom

V tej na videz lepi krščanski šegi se skriva tudi vraža. Dečki morajo namreč zato tako zgodaj obiskati vse hiše, da v hišo ne bi prva prišla ženska. Če bi namreč po vraževerju na dan sv. Barbare prišla v hišo prej ženska kot moški, pri taki hiši prihodnje leto ne bi bilo nobene mladine: dve koklji bi eno pišče vodili. Zlasti so se bali ženske mlinarji: če je ženska prvi človek, ki pride v mlin na Barbaro, prinese nesrečo.

Tudi dajanje češnjeve ali češpljeve vejice v vodo, da se do božiča razcveti, ali pa pšenična zrna, da skalijo v vodi, kar nam prinese nekaj pomladnega vzdušja v sneženo zimo, ima svoj izvor v vraži: na Ptujju pomeni razcvetela vejica, da bo prihodnje leto poroka v hiši, na Koroškem pa naznanja srečo in zdravje. Če pa se ne razcveti, pomeni nesrečo, bolezen in smrt (nikar ne jemljite zares).

J. Modic

Prosenka kaša na tri načine

Prosenka kaša je sama zase precej pusta jed, ki napolni tudi najbolj skrite kotičke ust, zato si pomagamo z dodatki. Najbolj je znana mlečna kaša, ki jo skuhamo v polnomastnem mleku.

Drugi način je kaša s kislim zeljem. Kuhamo jo skupaj z zeljem in dobro zabelimo.

Tretji način: kašo skuhamo na vodi skupaj s posušenimi slivami. Seveda v vseh treh načinih ne pozabite soliti. Kljub temu da v adventu uradno ni več posta, si jo lahko za spremembo skuhate. Želodec bo sicer kmalu opozarjal z lakoto, organizem pa bo olajšan.

Zgodba o uspehu

Advent je priložnost, da se spet uglasimo s čudovito božjo ljubeznijo, ki se nam bliža v betlehemskem otročiču.

Priložnost, da z bolj odprtimi rokami sprejemamo drug drugega. Tako po božje. Priložnost, da se z upanjem ozremo v novo leto in izrečemo Bogu zahvalo za staro.

Zahvala za staro leto? Ko to pišem, so pred mano volitve. Koga bomo volili? Človek tehta in upa, da se bomo na pragu Evrope končno poslovili od ljudi, ki jih je komunizem vsemu navkljub prav pri nas naplaval v tretje tisočletje. Slovenci se kar ne moremo posloviti od obrazov, ki so nam postali domači pod komunizmom. Naivno smo verjeli, da nas bodo prav ti popeljali v demokracijo in blagostanje. A zgodilo se je, kar se je moralo. Znanci iz komunizma so poskrbeli za sebe in za svoje. Z zakonodajo so zaščitili ostarele revolucionarje, njihove privilegije, prigoljufane pokojnine in, predvsem, zavarovali so jih pred kazenskim pregonom zaradi krvavih zločinov. Poskrbeli so tudi zase in prelili družbeni kapital v svoje žepe, čeprav so še včeraj pljuvali po »privatnikih« in jih imeli za izkoriščevalce delavskega razreda. Danes pa so to novi »kapitalisti«, ki tujcem prodajajo prigrabljeno premoženje in mečejo na ulice množice delavcev. Vse to in še marsikaj drugega, enako negativnega, imenujejo naši liberalci »zgodba o uspehu«. Res, »uspeh« je, a ne za vse ljudstvo, marveč le za ozek krog ljudi, ki je bil na oblasti v komunizmu in se je uspel ohraniti na njej še v samostojni Sloveniji.

Tole o »zgodbi o uspehu« mi je prav bobnelo v glavi, ko sem se pred nedavnim vozil od Bratislave proti Žilini po novi avtocesti. Slovaška?! Še pred desetletjem med najbolj zaostalimi deželami srednje Evrope. Sedaj pa avtocesta! Hodim po Žilini. Pred leti je ena sama žalost, hitijo razlagati naše Marijine sestre, ki sem jih obiskal. Mesto je obnovljeno, založene trgovine, promenade ... Nikjer sivine, razpadajočih fasad, mrkih obrazov, zamorjenega življenja ... tega, kar so pač lahko komunistična mesta nudila človeku, ki ga je tja

zaneslo z Zahoda. Če primerjaš deželo z bedo pred desetimi leti in današnjim razkošjem, ne moreš verjeti. V primerjavi s Slovenijo je v resnici Slovaška »zgodba o uspehu«. Pred desetimi leti smo bili za Slovake Amerika, danes smo jim še komaj enakovredni! Je to zadnja prevara, ki so si jo privoščili naši komunisti na naš račun? Se bo s Kučanovim odhodom kaj spremenilo?

Ne vem, kdo bo predsednik. A če bo Drnovšek, se bojim, da bomo »napredovali« zelo počasi, tako da nas bodo prehiteli vsi, ki smo jih prej gledali zviška. Kako rad bi se motil! No, če se bo zgodil čudež, bo predsednica Brezigarjeva. Tu lahko upravičeno upamo na pomembne spremembe in odločne korake v smeri pravne in socialne države. Z več enakosti in pravic za vse, tudi verne. Z njo bomo prerasli stare delitve na komuniste in druge, ki jih je Kučan vztrajno gojil, da se je laže držal na oblasti. Bolj enotni in s tem močnejši bomo stopili v Evropo, kjer je dragocena sleherna moč in nam vsak notranji razdor lahko škoduje v družbi velikih narodov. Drugega kot medsebojnega spoštovanja, poslušanja in sodelovanja si ne moremo privoščiti, če hočemo obstati kot narod. To ne pomeni, da med nami ni različnosti in posebnosti. Seveda so, saj smo pluralna družba; to pomeni le, da teh različnosti ne bomo imeli več za netenje sovraštva, marveč jih bomo razumeli kot priložnost za medsebojno bogatenje.

Ne glede na to, kdo sedi na predsedniškem stolu, bo moral biti bolj, veliko bolj kot Kučan človek povezanja in iskanja soglasja med vsemi Slovenci, tako doma kakor v zamejstvu in svetu. Po Evropi tako ali tako ne bo več meja in vsi Slovenci na tej celini bomo tudi njeni državljani. Že zato bomo bolj povezani kot doslej. K večji povezanosti in sodelovanju pa nas sili tudi številčna majhnost. Z njo je namreč povezana velika odgovornost za kulturo in jezik, ki nam ju je zaupal Bog. Z Bogom in ljubeznijo do slovenstva imamo sedaj mi priložnost za našo skupno slovensko »zgodbo o uspehu«! Naj bo novo leto njen začetek!

Drago Karl Ocvirk, cm

Janez Zdešar

CERKEV NA SLOVENSKEM V PRIMEŽU TOTALITARIZMOV (FAŠIZMA, NACIZMA IN KOMUNIZMA) III. del

Preganjanje v osrednji Sloveniji

Okupacija

Po nemškem napadu na Jugoslavijo 6. aprila 1941 so Slovenijo okupirale Nemčija, Italija in Madžarska.

Največji del slovenske zemlje so zasedli Nemci - Štajersko, Mežiško dolino, Gorenjsko, Zasavje - in Italijani - Ljubljano, Notranjsko, Dolenjsko, Belo krajino - manjši del Madžari - Prekmurje razen štirih občin v zahodnem delu tega ozemlja, ki so jih zasedli tudi Nemci.

Na ozemlju Dravske banovine sta bili dve škofiji: ljubljanska in lavantinska (mariborska), Primorska je po pogodbi v Rapallu postala del Italije.

Ob okupaciji je lavantinska škofija obsegala 24 dekanij, 223 župnij in eno ekspoziuro.

Prekmurje je bilo pod madžarsko okupacijo in je nato prešlo v upravljanje somboteljskega škofa.

Ljubljansko škofijo, 18 dekanij, sta zasedla kar dva okupatorja. Italijani so zasedli 134 župnij skupaj z Ljubljano, drugi del, in sicer Gorenjsko in Zasavje s 142 župnijami, pa Nemci.

Okupatorji so - posebno na začetku - nastopali zelo različno, čeprav se njih končni cilji niso bistveno razlikovali.

Nemci so na zasedenem ozemlju takoj prepovedali uporabo slovenskega jezika, tudi v cerkvi, ukinili vsa slovenska društva, časopise, ukinili vse slovenske institucije, zasegli slovensko premoženje, tudi cerkveno itd.

Kar kmalu se je začelo preseljevanje Slovencev, pri tem so bili med prvimi prizadeti prav duhovniki. Na ozemlju Štajerske so smeli ostati samo tisti, ki so bili leta 1914 že na tem ozemlju, ostale - 366 škofijskih in redovnih duhovnikov - so Nemci najprej zaprli, nato pa izselili na Hrvaško. V zaporih so duhovnike zasramovali in zasmehovali, jih pretepali in jim grozili.

Duhovnike krške škofije so Nemci poslali najprej v Celovec in jih potem prek taborišča Št. Vid nad

Ljubljano izselili. Prekmurski duhovniki so se smeli vrniti v Prekmurje.

Enako so ravnali Nemci na Gorenjskem in v Zasavju. Od tam je bilo pregnanih 205 od 260 duhovnikov. Velika večina redovnih hiš je bila zaprta in izropana.

Nemci so ustrelili 13 duhovnikov, štirje so umrli v Dachauu, osem v taborišču Jasenovac; od teh jih je bilo iz lavantinske škofije 16 in iz ljubljanske 9.

Madžarske vojaške oblasti so v Prekmurju nasprotovale uporabi slovenskega jezika, s čimer se je somboteljski škof Jožef Grösz strinjal. Sporočil je duhovščini, da brezpogojno zahteva zvestobo ogrski državi, mirno sodelovanje z oblastmi in oznanjevanje evangelija v jeziku, katerega verniki razumejo; na slovenskem ozemlju naj bi to bila vendsčina. Škof je nastavljal madžarske kaplane v slovenske župnije, kljub temu da je bilo slovenskih duhovnikov dovolj.

V Ljubljanski pokrajini, kot so Italijani imenovali svojo okupacijsko cono, je bilo sicer politično udejstvovanje Slovencev prepovedano, ostala pa so kulturna društva, slovenski časopisi, slovenske šole in seveda tudi slovensko bogoslužje v cerkvah. Nasploh je bilo razmerje italijanskih okupatorjev do Cerkve drugačno kot nemških, zato je Cerkev v Ljubljanski pokrajini najprej dokaj normalno delovala.

Škof Rožman je okupacijo obsodil. 24. oktobra 1941 je v okrožnici duhovnikom svoje škofije ter tistim duhovnikom, ki so pred Nemci pribežali v Ljubljansko pokrajino, obsodil nasilje nemškega okupatorja.

Govoril je o župnijah na Gorenjskem, ki so izgubile vsa materialna sredstva, o zasedbi Zavoda sv. Stanislava s strani Gestapa, o tem, da je bilo iz 148 župnišč izgnanih 193 dušnih pastirjev, da so bile iz 14 samostanov in drugih cerkvenih institucij izgnane redovnice, da je približno 200.000 ljudi moralo živeti brez duhovne podpore in brez zakramentov.

Dne 26. septembra 1942 se je škof Rožman zaradi krutega ravnanja Italijanov - streljanje talcev, požigi celih vasi, množične aretacije, konfinacije - pritožil direktno pri Visokem komisarju, predvsem zaradi uvedbe kolektivne odgovornosti za zločine Osvobodilne fronte. Škof je med drugim zahteval strogo pravičnost in popolno zakonitost v duhu tradicij rimskega prava, veljavnost predvojnih zakonov, razen v izjemnih primerih, jamstvo osebne svobode, nedotakljivost stanovanja in lastništva ter svobodo kulture. Zahteval je izpustitev iz zaporov in internacije vseh, ki niso zakonito zadržani, vzpostavitev

javnega reda in miru, zagotovitev prehrane, poživitev gospodarstva, omogočanje prometa s pokrajino in sosesčino, podporo družinam vojnih ujetnikov v skladu z mednarodnim pravom, zvišanje pokojnin, samoupravo kulturnih, socialnih in gospodarskih ustanov, redno šolanje mladine, ki naj bi bilo avtonomno urejeno in ki naj bi upoštevalo narodove posebnosti. Zahteval je tudi, da Italijani prenehajo z uvajanjem fašističnih ustanov in dopuščajo delovanje domačih kulturnih in socialnih ustanov.

Visoki komisar je bil, tako Rožman, »ves divji, da si upa kdo fašistični oblasti delati očitke«.

Rožman je želel javno obsoditi italijanske okupatorje s prižnice, o tem se je posvetoval s papežem maja 1942 ob obisku v Rimu, kar mu je papež odsvetoval, češ da bo interniran sam kje v notranjosti Italije, v škofiji pa ne bo nikogar več, ki bi lahko branil ljudi.

Tomažič ni imel možnosti, kot jih je imel Rožman. Med okupacijo je osamljen v škofovski palači molčal. Če bi podobno - kot Rožman proti Italijanom - nastopal proti nemškemu oblastem, bi ga zaprle. Vendar je pogumno nastopil proti Steindlu, ki je zahteval, naj izda navodilo za odpravo slovenščine v Cerkvi. Tomažič mu je odgovoril, da bi bilo tako navodilo proti cerkvenim predpisom, ki zahtevajo, da se dušni pastir v pridigi in katehezi poslužuje jezika vernikov. Tomažič je, ko je bila slovenščina v cerkvah prepovedana, dal nalog, da se uporablja latinščina, dokler tudi te Nemci niso prepovedali.

Revolucija

Zgodovina boljšešiške revolucije na Slovenskem je kot celota neobdelana. Še vedno čakamo na izčrpno monografijo, ki bi opisala vse njene vidike, taktiko, strategijo, agitacijo in propagando, materialno podlago, poskuse legitimiranja, terorizem itd.

V naslednjem obravnavam le enega od vidikov, dialektiko, in še to le delno.

»Ljudska revolucija ... z nasiljem prevzema oblast v dobro razredu in ne narodu. In to tako, da uresničuje dialektični proces po načelu rušenja in graditve, to je, da uničuje, podira in likvidira prejšnji družbeni sistem z nosilci vred - in istočasno gradi novo oblast, ki naj bi ustrezala volji delovnega ljudstva, delavskega razreda, to je ogromni večini naroda« (Šnuderl).

Da torej revolucija uspe, mora - med drugim - uničiti in likvidirati nosilce prejšnjega družbenega sistema, to so konkretno »veleposestniki, kulaki, trgovci, špekulanti,

politiki, župani, žandarji, pa tudi škofje s svojimi pomagači dekani in duhovniki«, kot našteva Kardelj.

Izraz »likvidacija« je prevzet iz ruske boljševistične revolucije in pomeni prvotno obračun, poravnanje, potem pa obračun z nasprotniki, pobjo - isto, kar so v KPS od 1941 imenovali tudi »fizično iztrebljenje« (idejnih nasprotnikov) oz. »sveta vojna«, totalna vojna, ki lahko vključuje tudi poboje ujetnikov.

Že v drugi polovici leta 1941 je VOS po nalogu KPS v Ljubljani in okolici - po najnovejših podatkih Iva Žajdela - posamič v atentatih ubila - likvidirala, iztrebila - 55 nasprotnikov, v neuspešnih atentatih pa jih ranila 12.

Kmalu so prišli na vrsto duhovniki. Leta 1942 je bilo na slovenskem ozemlju likvidiranih 17 duhovnikov. Najbolj viden primer je dr. Lambert Ehrlich, ki ga je VOS ubila 26. maja 1942, ko se je vračal od jutranje maše.

Vedno večji teror KPS in OF proti svojim nasprotnikom je končno pripeljal v poletju 1942 do ustanovitve vaških straž. Ker Italijani niso hoteli zaščititi prebivalstva pred revolucionarnim terorjem, je bil nenačrtovani upor proti revoluciji vsiljen, razumljiv in upravičen.

Kako sta na upor proti revoluciji gledala tedanja škofa, Rožman in Tomažič?

Vedno znova trdijo, da je Rožman podpiral ustanovitev vaških straž in domobrancev, Tomažič pa da je odločno odvrčal ustanovitev domobrancev na Štajerskem. Toda Tomažič ni nasprotoval samo domobrancem, nasprotoval je prav tako OF in partizanom.

Oba škofa, Rožman in Tomažič, sta trdno stala na stališču enciklike Divini redemptoris (19. maja 1937), to se pravi, da ne more biti nobenega sodelovanja z brezbožnim komunizmom, torej tudi ne z OF, ker je bila KPS njena vodilna sila. Rožman je svoje odklonilno stališče jasno izrazil v pastirskem pismu o nevarnosti brezbožnega komunizma 30. novembra 1943.

Vendar je bilo Tomažičevo stališče še bolj brezkompromisno kot Rožmanovo, kot pokaže naslednji primer:

Metod Mikuž je brez dovoljenja škofa Rožmana šel v partizane. Ko je kot verski referent v t. i. NOB po ilegalni poti prosil škofa za liturgično posodje, mu je Rožman ustregel. Mikuž je bil sicer junija 1942 od škofa suspendiran, ampak ne zato, ker je bil v partizanih. Po vsem, kar je znano, je bil vzrok suspenzije Mikuževo za duhovnika neprimerno življenje. -Tomažič pa je že decembra 1941 poslal opomin (preostalim) dušnim pastirjem - in ga ponovil januarja 1945 - da naj se vzdržijo

„vsakega nelegalnega ali proti obstoječemu redu usmerjenega dejanja“, predvsem pa dejanj, ki se povezujejo z nazori in sistemi, ki jih jugoslovanski episkopat v Zagrebu omenja v pastirskem pismu 12. januarja 1937 in papež Pij XI. v encikliki Divini redemptoris, ker so taki sistemi »s katolicizmom nezdržljivi«. Dober katoličan mora vsako zvezo s takšno usmerjenostjo zavračati in vedeti, „da se katoliški duhovnik, ki pri tem prostovoljno sodeluje, npr. z izvrševanjem verskih opravil, postavi v nasprotje s katoliškim naukom, s cerkveno oblastjo in cerkveno disciplino. Zato se katoliško prebivalstvo takih opravil ne sme udeleževati“. Tomažič je torej neposredno obsodil delovanje svojih duhovnikov Jožeta Lampreta in Franca Šmona v partizanih in obenem prepovedal udeležbo vernikov pri njih mašah – česar Rožman v primeru Mikuža ni storil ...

V letu 1942 so bili umorjeni glavni organizatorji POU zunaj OF, val pobijanja se je razširil na vplivne in vodilne duhovnike in verne laike: župane, obč. tajnike, premožnejše kmete, učitelje in učiteljice, vodje KA, itd. In to po vsej zaseleni Sloveniji, na Primorskem, Gorenjskem in Štajerskem, ne samo v „Ljubljanski provinci“. Pobijanje se ni omejilo le na posameznike, 1942 so v revolucionarnem furorju likvidirali cele družine: 24!

Časi in kraji, pa tudi intenziteta pobijanja je variirala. Pogosti primeri ubijanj se ponavljajo zlasti po razglasitvah t. i. „republik“, iške, dolomitske, cerkljanske itd. Vedno znova se množijo grozljiva telesna mučenja pred samim ubojem. Leta 1943 je bilo ubitih 11 duhovnikov, leta 1944 pa še 7.

Večina duhovnikov Ljubljanske pokrajine je stala na strani svojega škofa.

Ni se pa eksponirala razen v pridigah. V tej skupini so bili univerzitetni profesorji, kanoniki, kateheti, samostanski duhovniki, na deželi pa v prvi vrsti starejši duhovniki. Mlajši duhovniki na podeželju, kjer je bilo nasilje z dveh strani posebo občutno in kjer so se od poletja 1942 naprej ustanavljale vaške straže, so stali prebivalstvu ob strani, intervenirali pri okupatorju itd.

Ne smemo v tem pregledu revolucionarnega terorizma pozabiti tudi na brezštevila rušenja, požiganja, miniranja cerkva, župnišč, prosvetnih domov, kapel, križev, znamenj po vsej Sloveniji ...

Zlasti ne na požig ter razstrelitev dveh vasi v Suhi kraji ni tik pred koncem vojne ter izgon njih prebivalcev, znanih po svoji vernosti in neuklonljivosti: Hinje in Žvirče.

Takole pravijo poročila:

Žvirče: „Požganih je bilo 84 hiš, trdno zgrajene stavbe pa so partizanski minerci razstrelili.“

Hinje: „Najprej so zaminali cerkev in župnišče. Zgradbe so se do kraja razsule. Ženske so vreščale, župnik pa je molil. Ljudje so morali v eni uri zapustiti vas. Odšli so na čelu s svojim župnikom. Potem so zažgali vsi vas naenkrat.“

Revolucionarni bes se je do konca razdivjal po vojni s kolektivnim in dokončnim „fizičnim iztrebljenjem“ - „likvidacijo“ - vseh protikomunističnih borcev. Menim, da je bil eden od vzrokov za holokavst, pokol domobrancev maščevanje Kardelja, Kidriča in Leskoška, in sicer zaradi osebnih neuspehov in polomov od njih vodene komunistične Ljudske fronte tik pred vojno. Z vsemi intrigami je KPS takrat hotela zdiferencirati, razediti in razkrojiti „temeljne slovenske množice“. To so bile, po razlagi Kardelja, „slovenske katoliške množice“. Navkljub široko razpredeni propagandi so ostale zveste krščanski tradiciji – in niso padle v past Partije kot npr. krščanski socialisti - in so ostale izrazito močne prav na katoliškem podeželju, torej na območju, kjer so se v revoluciji VS in domobranstvo najbolj utrdile.

Mogoče je bil kdaj - pri posameznikih - povod za mučenje in ubijanja v revoluciji tudi maščevanje za predvojne zdrahe in zamere sosedov - a tega ne gre posploševati.

Odločilen moment v revoluciji je bil in ostal – in nad njim je bedela Partija – razredni boj, v konkretne tedanje slovenske razmere preneseno sovraštvo – stopnjevano do sadističnega mučenja – nasproti vsemu, kar je določalo in identificiralo njenega nasprotnika - torej „katoliške verske množice“ - njih pripadnost Cerkvi in njih vernost.

Zadnji razlog revolucionarnega pobijanja in ravnanja Partije – čeprav tega sama sebi ni nikoli priznala – je bilo njeno sovraštvo do „cerkvenega“ in „božjega“, do ljudi-vernikov in do institucije Cerkve. Že s svojim obstojem so bili verniki in Cerkev objektivna ovira za revolucijo na njeni poti k zmagi, bili so nosilci „objektivne krivde“. Zato jih je bilo treba „likvidirati“, tudi „fizično iztrebiti“, ne glede na njih osebno krivdo ali nekrivdo.

To je zahtevala revolucionarna logika.

(Se nadaljuje)

50-letnica ustanovitve Malega semenišča v Vipavi

Leta 1950 je apostolski upravitelj jugoslovanskega dela goriške nadškofije dr. Mihael Toroš v prostorih mogočnega vipavskega župnišča ustanovil Slovensko malo semenišče. Zaradi takratnih razmer se je v prvi letnik lahko vpisalo prvih 19 fantov s Primorske šele jeseni 1952. V začetku so fantje le bivali v semenišču, v šolo pa so hodili na gimnazijo v Ajdovščino, 19. avgusta 1957 pa so v Malem semenišču ustanovili Srednjo versko šolo za pripravljanje duhovnikov v Vipavi.

Vse do leta 1991 Srednja verska šola Vipava ni bila javno priznana in so jo v celoti vzdrževali, materialno podpirali in omogočali njeno delovanje primorski verniki. Država je delovanje Malega semenišča in Srednje verske šole na najrazličnejše načine celovito ovi-rala. Ker se je določeno število fantov po končanem šolanju odločalo tudi za druge poklice, je bilo več poskusov, kako pridobiti šoli javno veljavo. Zadnja leta so fantje, ki so to želeli, opravljali razredne izpite na državnih gimnazijah, kar pa je bilo zelo naporno.

Od leta 1952 do leta 1991 se je v Malem semenišču in na Srednji verski šoli šolalo 545 fantov. Med njimi je danes preko 200 duhovnikov v vseh treh slovenskih škofijah, samo v naši koprski preko 100. Že samo ta podatek kaže, kako pomembno vlogo sta v povojnem času imela Malo semenišče in Srednja verska šola v Vipavi.

Leta 1991 je bil sprejet sklep, da se v Vipavi ustanovi nova Škofijska gimnazija Vipava, istega leta pa je bil program gimnazije tudi uradno priznan. S tem se je šola odprla za vpis večjega števila dijakov, tako fantov kot deklet.

Po blagoslovu prenovljenih stavb semenišča, ki služijo danes tudi kot dijaški dom za druge dijake, se je praznovanje nadaljevalo v telovadnici Škofijske gimnazije s slavnostno proslavo.

Svet za visoko šolstvo je pred kratkim dal zeleno luč za ustanovitev Univerze na Primorskem, katere članica bo tudi koprška fakulteta za humanistične študije.

*

Zaupanje v domačo valuto v Sloveniji ostaja, saj več prebivalstva varčuje v domači valuti. Po podatkih Banke Slovenije so tolarске vloge konec septembra predstavljale 57,3 odstotka vseh vlog. Tolarski prihranki slovenskih varčevalcev so se od konca lanskega decembra pa do konca septembra letos nominalno povečali za 73,4 milijarde tolarjev. Devizni prihranki prebivalstva pa so se letos znižali za 13,2 milijarde tolarjev in konec preteklega meseca znašali 798 milijard tolarjev.

*

Inflacija v oktobru je znašala 0,5 odstotka. Za toliko so se namreč zvišale cene življenjskih potrebščin v primerjavi s septembrom.

*

Državni zbor RS je sprejel zakon o volitvah v Evropski parlament. Slovenija bo namreč s članstvom v zvezi - predvidoma leta 2004 - dobila tudi pravico do zastopstva v evropskih ustanovah. To vprašanje ureja pogodba iz Nice, ki predvideva, da bo v Evropskem parlamentu, edini skupni ustanovi z neposredno izvoljenimi člani, sedelo sedem poslancev iz Slovenije. Država se je tako uskladila z evropskim pravnim redom, saj zakon omogoča izvedbo volitev v ta parlament leta 2004, ko naj bi država postala članica Evropske zveze. Novost zakona je v tem, da v skladu s skupnimi pravili pod enakimi pogoji omogoča volitve evropskih poslancev iz Slovenije tako domačim kot tudi državljanom članic.

*

Gradovom, ki so v povojnih desetletjih žalostno propadali, v zadnjem času pa vestransko obogatili okolje, v katerem se nahajajo, se bo kmalu pridružil Štanjelski grad. V teh dneh so namreč pripravili načrt za njegovo oživitev.

*

Premier Janez Drnovšek meni, da ni prave osnove za to, da bi ga haaško sodišče poklicalo za pričo na sojenju proti Miloševiću, kot je poročal črnogorski dnevnik Dan. Dejal je, da za to še ni slišal. Na vprašanje, ali bi se povabilu odzval, je odgovoril z "verjetno da", ven-

dar pa mu zadeva ne gre v račun, saj haaško sodišče v okviru procesa proti Miloševiću preiskuje poznejše obdobje in ne časa, ko je bil on član predsedstva nekdanje SFRJ.

Zmanjšanje sredstev za izseljence

Komisija DZ za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu se je na nujni seji kot zainteresirano delovno telo seznanila s predlaganimi spremembami proračuna za prihodnje leto in predlogom proračuna za leto 2004.

Vodja urada za Slovence v zamejstvu in po svetu, državni sekretar na MZZ Iztok Simoniti, je na seji opozoril na vnovično zmanjševanje proračunskih sredstev, namenjenih Slovincem v zamejstvu in po svetu.

Kot je še poudaril Pukšič, gre v predlogu spremembe proračuna za leto 2003 za zmanjševanje sredstev, ki so bila sprva predvidena v proračunu, in sicer za kakih 41,5 milijona tolarjev. S temi sredstvi bi rešili marsikateri problem Slovencev po svetu, zato je predsednik komisije predlagal vrnitev odtegnjenih sredstev Uradu RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Pukšič je še predlagal, da se v predlogu proračuna za 2004 sredstva, namenjena za uresničevanje ustavnih obveznosti Slovenije do Slovencev v zamejstvu in po svetu, poveča z 71 milijonov na 200 milijonov tolarjev.

Pukšič se je dotaknil tudi sredstev, ki so za manjšino namenjena v proračunih ministrstva za šolstvo, znanost in šport ter ministrstva za kulturo. Pri tem je opozoril, da je v spremembah proračuna za 2003 v okviru ministrstva za šolstvo narodnosti in zamejstva namenjenih 1,5 milijona tolarjev manj, kot je bilo sprva predvideno, vendar pa bi bila po njegovem mnenju ta sredstva potrebna.

Vodja Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Simoniti je na seji dejal, da jim ni uspelo dobiti sredstev za vse načrte. Zagotovil je, da bo skušal urad kljub temu svoje dejavnosti vzdrževati na enaki ravni, vendar pa bo po njegovih besedah z dobljenimi sredstvi zelo težko razširiti te dejavnosti. Simoniti je še opozoril, da se odstotek proračunskih sredstev, namenjenih za Slovence v zamejstvu in po svetu, od leta 1994 znižuje.

Povzeto je po Svobodni Sloveniji z dne 24. okt. 2002.

Po prvem, martinovem krogu predsedniških volitev je vse jasno, kajti preštete so vse glasovnice iz skrinjic na voliščih v Sloveniji. Po prešteti 99,84 odstotka glasovnic je bistveno to, da favoritu Janezu Drnovšku ni uspelo zbrati večine glasov. Dobil jih je "samo" 504.748 ali 44,35 odstotka. Za Barbaro Brezigar je glasovalo 349.996 volivk in volivcev, to je 30,76 odstotka, kar jo uvršča na drugo mesto in ji s tem odpira vrata drugega kroga volitev za formalno najvišjo državniško funkcijo. Preostalih sedem kandidatov se ni prebilo niti v bližino obeh finalistov za 1. december, saj so skupaj zbrali manj kot Brezigarjeva, komaj četrtno glasov. Na tretje mesto se je z 8,51 odstotka glasov uvrstil Zmago Jelinčič, sledijo mu France Arhar (7,61), France Bučar (3,23), Lev Kreft (2,25), Anton Bebler (1,87), Gorazd Drevenšek (0,88) in Jure Cekuta (0,54 odstotka). Ker nobeden med njimi ni presegel meje 10 odstotkov, ki bi mu prinesla možnost, da mu država skladno s številom glasov povrne vsaj del stroškov za volilno kampanjo, bo država privarčevala nekaj milijonov.

Evropski komisar za širitev Verheugen je ob začetku sklepne faze pristopnih pogajanj Evropske zveze z deseterico kandidatki poudaril, da je Slovenija brez dvoma vodilna med kandidatkami za članstvo, obenem pa tudi država, pri kateri Evropska komisija pričakuje gladek in netežaven vstop v povezavo. Komisar je tudi prepričan, da po vstopu Slovenije v zvezo v naši državi ne bo moč opaziti razlike in da ne bomo doživeli šoka po vstopu, kot so ga v preteklosti zabeležile nekatere države.

Obveščamo vas, da je v Uradnem listu - Uradne objave št. 86/2002, str. 6914 izšel Javni razpis za zbiranje predlogov za sofinanciranje programov in projektov Slovencev v zamejstvu in po svetu ter sodelovanja z njimi v letu 2003. Besedilo razpisa in razpisno dokumentacijo bomo objavili tudi na spletni strani Ministrstva RS za zunanje zadeve (www.sigov.si/mzz) pod rubriko Slovenci v zamejstvu in po svetu - aktualno.

Lep pozdrav!

Suzana Martinez
Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu

A N G L I J A

LONDON

Najbolje bo, če začnem kar po vrsti, »kot so hiše v Trsti«, po pogovoru iz mojih otroških let. Prvi pa je v zapisih za Našo luč skoraj vedno na vrsti Naš dom ali bolje rečeno življenje v Našem domu.

Bolj po zaslugi irske letalske družbe Ryanaira kot pa slovenske ADRIE so v Naš dom tudi v tem jesenskem času prihajali številni slovenski obiskovalci. Nekaj na obisk k nam, seveda pa še bolj zaradi obiska Londona – te tako privlačne britanske prestolnice. Poleg mnogih prijetnih ljudi, ki so nas v tem času obiskali, bi rad omenil predvsem mladega Don Boskovega (salezijanskega) duhovnika Viktorja Ganca iz Maribora. S seboj je pripeljal dve simpatični mariborski družini svojih pastoralnih sodelavcev in pomočnikov.

Med pomočnike prištevam predvsem njegove ministrante, dva dečka in deklico. Vseh skupaj je bilo kar deset zelo prijetnih gostov. Po ogledu londonskih znamenitosti jih je nekaj nadaljevalo pot na Škotsko, drugi pa so še naprej ostali v Našem domu in si ogledovali in odkrivali še več zanimivosti in privlačnosti Londona. Po skoraj enotedenskem bivanju na Otoku so se v soboto, 2. novembra, zopet vsi skupaj dobili na letališču Stansted in zadovoljni odpotovali v domovino.

Slovenski maši meseca oktobra in novembra v kapeli Našega doma sta bili kar lepo obiskani, čeprav število udeležencev iz leta v leto upada zaradi bolezni (kaj pa je starost drugega kot bolezen?!) in stalnega odhajanja v večnost naših rojakov iz Londona in okolice. **V mesecu novembru smo začeli z mašami po zimskem urniku - že ob 15. uri ali bolje ob 3. uri popoldne.** Tako bodo mogli prihajati k slovenski maši v Dom v zimskem času tudi bolj oddaljeni rojaki.

V času po zadnjem poročilu za Našo luč smo tudi obhajali vsako-

letni **slovenski misijonski dan** v Bedfordu. Čeprav je bilo tokrat zopet manj udeležencev kot prejšnja leta, vzrok je isti kot za maše v Londonu, moramo priznati, da je bil dan tudi letos uspešen, predvsem kar zadeva organizacijo in gmotno stran te naše misijonske prireditve. Res je, da smo letos vsi zelo pogrešali našega od meseca septembra pokojnega Miha Rehbergerja, ki je bil vse od začetka skupaj z Gabrijelo duša slovenskega misijonskega dneva v Bedfordu. Prav tako sta bila skupaj z Gabrijelo resnična ustanovitelja te tako lepe in nadvse človekoljubne prireditve in akcije v korist slovenskim misijonarjem po svetu. Ob misli na vsakokratni misijonski dan v Bedfordu se bom vedno spominjal Miha, kako zavzeto je napovedoval misijonsko tombolo in srečolov v slovenskem in angleškem jeziku. No, tokrat je to nalogo prevzel njegov zet (mož Mihove in Gabrijeline hčerke Francke) Brian Theobald, ki je tombolo lepo vodil – vendar le v angleškem jeziku, ki pa ga vsi udeleženci razumejo.

Marica in Metka
v narodnih nošah

Predstavniki slovenske katoliške skupnosti v Angliji pri mednarodni maši
v westminstrski katedrali

Mlad salezijanski duhovnik Viktor Ganc iz Maribora je pripeljal v Naš dom družine z otroki.

Letos smo med nami pogrešali tudi Ivana Klemenčiča, ki je odšel v večnost meseca maja in je bil misijonski dobrotnik ter redni udeleženec maše in naše misijonske prireditve. Pogrešali smo še nekaj drugih, ki so sicer vedno prišli, pa so bili tokrat odsotni zaradi bolezni in precej slabega vremena.

Gabrijela mi je že pred dnevi poslala običajni spisek prostovoljnih prispevkov in drugih **dohodkov z misijonskega dneva 2002 v Bedfordu** za slovenske misijonarje. Izpisek je naslednji (navedene številke pomenijo britanske funte): Metka Kogoj 100, Srečko Tušar 50, Franc Lapanja 40, Filip Vidmar 30, Marija in Jože Grkman 20, od pokojnega Franca Sedeljška 20, Janez Prevc 20, Marčela Klemenčič 20, Ivan Dežman 20, Alma Gregorec 20, Anton Žle 15, Ivanka Zajc 15, s. Agnes Žužek 10, N. N. 10, Johny Lavrič 10, izkupiček od hrane 13, mašna nabirka (pušca) 85, tombola in srečolov 138, N. N. 64. Skupni znesek v korist slovenskih misijonarjev je **700 funtov**.

V nedeljo, 3. novembra, smo v westminstrski stolnici imeli že tretjič **mednarodno mašo**. Pred Westminsterom je še pred dawnimi leti tako vsakoletno slovesnost vpeljala druga londonska nadškofija Southwark v svoji, sicer precej manjši, vendar zelo lepi gotski katedrali. Tako se sedaj priseljenci različnih narodnosti v Londonu udeležujemo kar dveh mednarodnih maš: ene meseca maja v katedrali sv. Jurija (Southwark) in druge meseca oktobra ali novem-

bra v westminstrski katedrali. Tudi letos je pri mednarodni maši v westminstrski katedrali maševal novi londonski kardinal Cormac Murphy O'Connor. Z njim je sodelovalo več kot 30 duhovnikov, ki delujejo med priseljenci z vseh koncev sveta. Tudi slovenski župnik pri takih slovesnostih nikoli ne manjka. Letos Slovenci nismo imeli posebne predstavniške skupine v narodnih nošah, ki bi nosili brezjansko bandero Marije Pomagaj z napisom SLOVENIA kot po navadi, je pa bilo kar nekaj naših rojakov pri tej maši.

Naj še omenim, da v mesecu decembru poteka **55 let**, odkar je **prvi transport s slovenskimi vojniki in političnimi begunci** prispel v Anglijo. Bilo je to ravno pred svetim večerom (1947), ko je napol tovorna ladja po težki plovbi v skrajno razburkanem morju pristala v enem od pristanišč Vzhodne Anglije. V starem vojnem zaklonišču pod parkom Clapham Common v Londonu so nato preživeli sveti večer. Svojega duhovnika takrat še niso imeli med seboj. Bližnji anglikanski župnik (pastor) jih je prišel povabit v

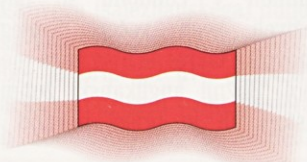
Spomin iz Bottisham-Cambridgea. Skupina Slovencev v enem od begunskih taborišč z učitelji angleščine leta 1947.

cerkev. Malo čudno so gledali, kajti to obhajanje božiča ni bilo kaj dosti podobno slovenskemu božiču.

Naj omenim še to, da je v naslednjem letu (1948) sledilo temu prve mu še več transportov z našimi begunci. Vseh skupaj naj bi prišlo na Britanski otok kakih 1200 slovenskih ljudi, v glavnem mladih fantov. Takratna angleška uradna oznaka za te vrste beguncev je bila »displaced persons« (razseljene osebe) in ne »refugees« (begunci), kot danes imenujejo različne priseljence iz Afrike in od vsepovsod. Po vsem tem so naše ljudi še dodobra razselili in razpršili po vsem Otoku.

Vsem bralcem Naše luči in vsem rojakom na Otoku, v domovini in drugod po svetu želim blagoslovljen advent ter voščim vesel in lepo doživeti slovenski božič.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

V nedeljo, 29. septembra, je dunajska stolnica sv. Štefana spet postala živo prizorišče pisane raznolikosti številnih narodnostnih skupnosti. Barvitost raznovrstnih narodnih noš, ki so se pred **mašo narodov** zbirale na Štefanovem trgu in iskale sončne žarke v jesenski jutranji svežini, je vzbujala pozornost vseh mimoidočih. Tudi naša lepa gorenjska narodna noša je blestela med njimi.

“Kar so v političnem svetu zaenkrat še sanje, to se danes tukaj v stolnici že dogaja, namreč da Evropa z obema deloma pljuč hkrati diha. To je čudovit primer globalizacije, ki se uresničuje v sodelovanju številnih navzočih skupnosti pri tej sveti daritvi.” S temi besedami nas je nagovoril škofov vikar in glavni celebrant maše narodov pater Amadeus Hörschläger Ocist. Mene je to doživetje potrdilo v prepričanju, da lahko le z božjo pomočjo gradimo svet, ki ne bo več svet naših sanj. Avstrija je domovina mnogim narodom. Referent za tuje govoreče skupnosti mag. Alexander Lagler nam je povedal, da dunajska nadškofija podpira pri ohranjanju njihove identitete kar 22 narodnostnih skupnosti. Za to nadvse lepo gesto spoštovanja do drugega smo tudi Slovenci, ki živimo na Dunaju in okolici, zelo hvaležni. Cenimo, da imamo tukaj Slovenski pastoralni center, pa ne samo to. Kot vsi vemo, Cerkev pod svojim okriljem skrbi za naše rojake širom po svetu in nam tudi omogoča, da se z njimi povežemo.

Dunajski Slovenci se posebej veselimo druge nedelje v oktobru. Ta dan ostanejo vrata naše cerkve Srca Jezusovega zaprta, ker se odpravimo na za nas tradicionalni **jesenski izlet**. Avtobus se v najkrajšem času napolni in kdor preveč okleva s prijavo, nas žal lahko pospremi le še z dobro mislijo. Veseli smo novih obrazov, saj so vabljeni vsi, tudi tisti, ki so zgolj naključno na obisku v naših krajih. Že nekajkrat smo več ali manj “sedeli na ušesih”, ko nas je župnik prosil za pomoč pri organizaciji izleta. Do sedaj nas je vsakokrat odlično presenetil, tako da tudi tiste najbolj “nejeverne” duše skoraj več ne sprašujemo: “Kam pa

gremo?”, temveč: “Kdaj pa gremo?”

Vsekakor je deževen dan lahko nekaj lepega, za dan izleta pa mora gospod župnik pripraviti bogat program, ki se prilagaja vsakemu vremenu. Tokrat smo se odpeljali proti severovzhodu in se najprej ustavili v majhni Marijini cerkvi Maria Ellend. Ob darovanju svete maše v slovenskem jeziku smo spoznali nekaj Slovencev, ki živijo v tistem kraju in bodo v bodoče morda navezali stike z nami. Ogleдали smo si bližnjo lurško votlino in s svojimi željami predano pokleknili pred Božjo Mater, preden smo se odpravili naprej na Gradiščansko. V naravoslovnem muzeju v Ilmitzu smo si ogledali videofilm o skrivnostih narodnega parka ob Nižiderskem jezeru. Narodni park s svojo razsežnostjo 320 kvadratnih kilometrov vodne površine in z njenim zasvajalcem trsom nudi življenjske pogoje enemu najbogatejših ptičjih svetov v srednji Evropi.

Da ne rabimo dežnika, je imel gospod Štekl prav le zato, ker smo se po kosilu še dolgo zadržali pod streho ob zvokih Bojanove harmonike. Obogateni z dobro voljo in s številnimi novimi odkritji smo ob vrnitvi na Dunaj z molitvijo rožnega venca sklenili ta čudovit dan.

Ko smo v nedeljo, 27. oktobra, prestopili prag naše cerkve, nas je presenetila **mladina iz slovenske Koroške**, ki jo je na Dunaj pospremil kletinski pater Branko Cestnik, župnik iz Kamnice pri Mariboru. Ob pogledu na toliko mladih v naši cerkvi se je ne le meni, mislim, da kar vsem navzočim, smejalo srce. Kaj jih je privedlo, pa so nam razodeli sami. Niso si želeli zgolj nekaj dni ogledovati čudovite prestolnice nek-

danje avstroogrške monarhije in današnje Avstrije, temveč so želeli stopiti na dunajske ulice kot misi-jonarji. V centru mesta, v neposredni okolici stolnice sv. Štefana, so s svojim petjem navdušili Dunajčane in še mnoge turiste, ki jih na Dunaju vse leto ne manjka ter zbirali denar za Slonokoščeno obalo. Njihovi nasmejani in veseli obrazi so razkrili več, kot bi lahko posredovali z besedami ... Pater Cestnik pa je v pridigi potrkal na našo vest z vprašanjem, kako vemo, da nismo zgrešili prave poti vere, da nismo nasedli kakšni verski zasvojitvi, ki nas čaka za vsakim vogalom. Prvi smerokaz nas usmerja v ljubezen do Boga. Ta je mnogim sprejemljiv in se nam zdi, da bi mu lahko sledili. Drugi smerokaz, ki nas usmerja v ljubezen do bližnjega, je bolj merodajen, ker je gotovo tudi težje izvedljiv. Če smo do soljudi, s katerimi nam je dano živeti in ki nam jih Bog tako rekoč pošilja na pot, le malce ošabni in morda le v posameznih trenutkih sebe postavljamo v kakršnikoli obliki nad druge, tedaj grešimo proti tej božji zamisli. Naša naloga ni preprosta, saj se zanke v vseh mogočih (materialnih in duhovnih) oblikah priti-hotapijo v naše življenje in ob njih moremo z iskrenostjo odkrivati svoje šibkosti.

Lep pozdrav v luči prijateljstva, ki naj nam razsvetli meglene jesenske dni,

Karmen Fabi

GRADEC

Dopusti so mimo in naša slovenska skupina v Gradcu, ki je verjetno ni več posebno predstavljati, se je ponovno sestala v svoji priljubljeni kapelici in kar toplo nam je bilo pri

Veseli udeleženci jubileja Marije Friedel pred cerkvijo sv. Lenarta v Slovenskih goricah

srcu, ko smo spet po globoko doživetem slovenskem bogoslužju patra mg. Janeza Žnidarja prisrčno pokramljali.

Izmenjali smo vtise iz svojih poletnih doživetij, kar hitro pa smo morali svojo pozornost usmeriti na prihodnost, kjer nas pričakuje kar nekaj počastitev okroglih življenjskih jubilejev naših članov.

Tako je medtem že za nami praznovanje **60. obletnice rojstva naše Marije Friedl**, ki živi v Gradcu od leta 1963 in v našem cerkvenem zboru poje alt. Obeležili smo jo na prekrasen jesenski septembrski dan, ko se je tudi sonce priključilo prisrčnemu in lepemu vzdušju. Vrhunec prazničnega razpoloženja smo doživeli doma v Sloveniji, v rojstni fari naše Marije, v cerkvi sv. Lenarta. Tam so v čast slavljence mogočno zadonele pete litanije

Mater Božje pod vodstvom patra Martina Vidoviča, patra Jožeta ter Mirka Bariča z zborom. Vesel zaključek je bil nato na Kmečkem turizmu Simonič v Zgornji Koreni.

Takoj za tem smo že proslavljali **Edija Harnika**, ki si je prav tako nadel šest križev, v Gradcu pa živi že 38 let. Povabljeni smo bili v njegovo počitniško hišico, ki jo ima na avstrijskem Štajerskem. Zraven je iz hvaležnosti za ozdravitev od dolgotrajne bolezni dal postaviti kapelico, posvečeno Mariji Brezmadežni, ki bo naslednje leto uradno posvečena. Naš Edi je velik veseljak, vsestransko glasbeno nadarjen (na sliki s klarinetom). Je tudi zelo spreten in marsikaj izdelava sam – npr. kontrabas je naredil iz stare omare. Ljubi vse, kar je lepo, še posebno rad pa zbira starine.

I. Koletnik

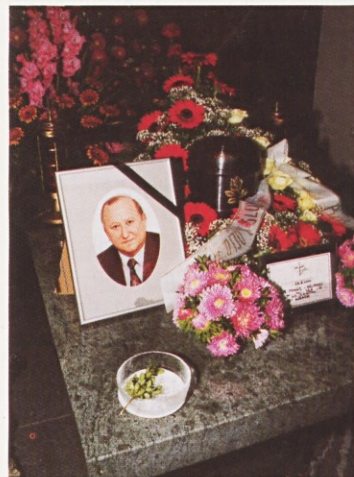
60. obletnico Edija Harnika smo proslavili v njegovi počitniški hišici.

LINZ

29. septembra smo tudi letos praznovali **mašo narodov**, ki jo je daroval generalni vikar Ahamer. Udeležili smo se je tudi člani slovenske skupnosti iz zgornje Avstrije, čeprav nimamo več svojega duhovnika. Slovenskih narodnih noš je bilo letos malo manj, kar pa je škoda, ker je celotno mašo snemala avstrijska televizija za oddajo (Heimat fremde Heimat). Hvaležni pa smo gospe Anici Vrečič, ker vsako leto za to priložnost prihaja iz Prekmurja in s ponosom obleče narodno nošo. Zaskrbljeni pa smo bili za Silvo Joun, ker je pred kratkim imela težko operacijo, vendar si je že toliko opomogla, da je za ta dan prišla k maši in kakor vedno prebrala prošnje v slovenščini. Kakor vsako leto je pred linško stolnico po sveti maši kulinarična in kulturna prireditev vseh narodnosti. Tudi mi Slovenci radi pokažemo naše specialitete. Za dobro potico je poskrbela Anica Sadel, za pecivo Gizela Kerec, z dobrim žganjem je postregla Anica Vrečič, za dobre obložene kruhke pa gospodinja Rezi Rajšek s pomočjo požrtvovalnega Ivana Brodariča.

Vsako leto smo se Slovenci predstavili s petjem in harmonikašem Zlatkom Ribicem, na žalost pa je bil ta službeno zadržan. Nadomestil ga je gospod Bojan Baranja z lepo pesmijo »Slovenija, od kod lepote tvoje« in požel velik aplavz. Pri maši in pred stolnico je ubrano prepeval cerkveni pevski zbor iz Haida. Navzoč je bil tudi njihov župnik, mag. Jozef Pichler. S to faro smo Slovenci še posebej povezani, saj je vsa leta našim duhovnikom nudila stanovanja, gospod dr. Ludvik Počivavšek pa je bil poleg študija in dušnega pastirstva za Slovence v gornji Avstriji in Salzburgu tudi kaplan v Haidu. Žal se je dr. Počivavšek preselil v domovino, zato se mu ob tej priložnosti želimo zahvaliti za vse dobro ter mu želimo veliko uspeha na novem službenem področju. **Naša slovenska skupnost se je povečala za štiri člane.** V družini Bojana in Monike Baranja-Meier sta se rodila dvojčka (dečka), Matilda Grandovec je postala prababica, tudi dečku, v družini Abraham so tudi dobili fantka. Vsem naše iskrene čestitke. Žal pa je tudi smrt posegla med nas. V oktobru je v domu ostarelih v Sieraingu **umrl Martin Hollinger.** Ker je bila njegova žena Slovenka,

sta rada prihajala v našo skupnost. Gospa Elizabeta se je preselila v Nemčijo, kjer živi njena hčerka. Izrekamo jim naše iskreno sožalje.

Pokojni Jože Mikuž

V domovini je nenadoma, za srčno kapjo, umrl **Jože Mikuž** (Selan). Dolga leta je bil zaposlen v Nemčiji, zato je bil v okolici Stuttgarta poznan mnogim rojakom. Bil je tudi naročnik Naše luči. Pokopali smo ga 25. 8. 2002 v njegovem rojstnem kraju Rakitni. Ženi Editi in sinovom izrekamo iskreno sožalje.

Letos prvič po 43 letih nimamo slovenskega bogoslužja za božične praznike, upamo pa, da bomo kljub temu povezani med seboj.

Vsem prijateljem želimo blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto 2003!

PREDARLSKA

Vzpon na Donačko goro

Že dalj časa ni bilo v Naši luči nič napisanega o Slovencih iz Predarlske. V 7. in 8. številki pa so bile objavljene fotografije o naših pohodih v gore. Letni program Slovenskega planinskega društva na Predarlskem je zelo obširen ali

Magister Jozef Pichler in dr. Vibeck med Slovenci

Rojaki iz Predarlskega

vsestranski, se pravi, da je za vsakega nekaj. Tako imamo vsako leto materinsko proslavo, potem izlet, pa kolesarsko turo in piknik, v jeseni je na sporedu planinska maša, potem kegljanje, novembra pa že tradicionalno martinovanje, za zaključek pa še naša božična proslava. Vmes pa so organizirane planinske ture, začnemo vedno z lažjimi in potem ko si še nabere moči, damo na program tudi zahtevnejše ture. V domovini smo obiskali že Julijce, Savinjske Alpe, Pohorje, letos pa smo se odločili za nekoliko nižjo Donačko goro, imenujejo jo tudi Štajerski Triglav. Donačka gora je bila na programu v petek, 9. avgusta. Letošnje poletje ni bilo posebno sončno, avgusta je pogosto deževalo. Ampak 9. avgusta smo imeli res srečo z vremenom. Ob 6. uri zjutraj smo se zbrali v bližini dravskega mosta na Ptujju. Pripeljali smo se iz vseh koncev vzhodne Slovenije. Pot na Donačko goro nas je vodila mimo Rudijevega doma. Vzpenjali smo se po ne pretežki stezi v senci bukovega pragozda. Na vrhu nas je pričakal križ v obliki piramide, v kateri je vgrajena tudi Marijina podoba. Obetal se nam je razgled

na Pohorje, Boč, Zasavsko hribovje ter razgibane Haloze. Res priporočljiva, ne težka tura za vsakega, ki si želi spoznati tudi ta košček naše domovine. Na povratku smo se ustavili še na Ptuski gori. Prosili smo Marijo, naj sprejme pod svoj plašč tudi nas PREDARLSKE SLOVENCE.

S. F.

BRUSELJ

V na novo ustanovljenem Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju na Avenue de la Couronne 206 je bila 20. oktobra prva sveta maša pod okriljem te ustanove.

Doslej je bila v prostorni hišni kapeli, ki lahko sprejme tudi 80 ljudi, skozi več kot 50 let maša v vzhodnem obredu za katoličane iz Rusije in drugih vzhodnih dežel. Doslej je bil to Foyer oriental chretien - Vzhodnokrščansko ognjišče. Vodila sta ga slovenska duhovnika vzhodnega obreda - oba iz ribniške

župnije - zdaj že pokojni msgr. Anton Ilc in višji duhovnik s pravico nošenja mitre Karel Kozina, ki še vedno prebiva v tej stavbi in vsak dan daruje sveto mašo v vzhodnem obredu. Ognjišče je prenehalo delovati po smernicah rimske Kongregacije za vzhodne Cerkve leta 2000. Ta ustanova je bila tudi lastnica stavbe. Po priporočilu apostolskega nuncija v Belgiji, ki je bil prvi nuncij v samostojni Sloveniji nadškof Pier-Luigi Celata, smo imeli Slovenci prednost pri nakupu stavbe. Gospod Kozina je s pomočjo veliko-dušnih dobrotnikov zbral denar in kupil za Slovence v Belgiji in po svetu prostore, v katerih sedaj domuje Slovenski pastoralni center. To sta dejansko dve stavbi, med seboj povezani z dvema notranjima prehodoma na številkah 206 in 208.

Prav v soboto, 19. oktobra, smo v tej stavbi že nudili prostor pouku slovenskega jezika za otroke in odrasle. Pouk vodi profesorica mag. Katja Zakrajšek, lektorica slovenskega jezika na univerzi v Bruslju. Ona je bila z osmimi odraslimi, slovenski študentki v mednarodni izmenjavi Erasmus Petra Volovšek in Suzana Vidner pa sta zelo navdušili osem otrok, katerim se bodo prav verjetno pridružili še drugi.

Prva slovenska maša, dopolnjena z berilom in delom pridige v francoščini 20. oktobra, je bila za nas in za ves slovenski svet velik dogodek. Gospod Kozina je bil ganjen, da se bo v tej slavni kapeli nadaljevalo slovensko bogoslužje in da bo ustanova služila predvsem Slovcem.

S svojo navzočnostjo in ubranim petjem nas je ob tej prvi maši počastil tokrat 20-članski slovenski

mešani pevski zbor Slomšek iz Eisdna v Limburgu, kjer je sedež Slovenske katoliške misije.

Glede na to, da je bila to prva maša, pripravljena in sklicana dokaj na hitro, saj bi bilo škoda odlašati, je prišlo lepo število bruseljskih in okoliških Slovencev z družinskimi člani, ki ne razumejo slovensko. Število 20 niti ni tako majhno pod omenjenimi pogoji. Navzoča je bila tudi veleposlanica Republike Slovenije gospa Marija Adanja in konzul gospod Milivoj Butinar. Ga. Adanja je tudi pozdravila navzoče in izrazila zadovoljstvo in veselje, da bo SPC mesto srečevanj Slovencev, da je tu lahko slovesni pouk in slovensko bogoslužje.

Lepo je prepeval zbor, pa tudi navzoči so se mu navdušeno pridružili.

V načrtu imamo organizirati zborček v Bruslju, da bomo imeli petje v domači priredbi.

Po maši so bili pevci povabljeni k skromni pogostitvi v nadstropje višje, ostali pa v prostrani hodnik (avlo) v pritličju, kjer so bili tudi postreženi s pijačo. V prihodnje bodo verjetno prinašali "cekarje" in svoje dobrine in sladkosti delili z ostalimi rojaki in prijatelji. Tako bo vsaj enkrat na mesec, tretjo nedeljo, priložnost za družabno srečanje, klepet in domačo pesem.

Reči moram, da so bili vsi navzoči zadovoljni in navdušeni in bodo verjetno samoumevno povabili še druge rojake iz okolice.

EISDEN

Zlata poroka

V cerkvi sv. Barbare v Eisdnu je bila 25. oktobra izredna in redka

Po zlati poroki Angele Polavder in Franca Trinka

slovesnost. K zahvalni daritvi ob zlatem jubileju skupnega življenja sta svoje prijatelje, znance, sorodnike in slovenski pevski zbor Slomšek povabila **Franc Trinko** in **Angela Polavder** (morda naši bralci ne vedo, da v Belgiji nevesta navadno ohrani svoj dekliški priimek).

Slovesnost je bila lepa, saj tam, kjer poje zbor Slomšek, vsakdo doživi košček tistega, čemur smemo reči »večno lepo slovensko«. Sveto mašo sem vodil Lojze Rajk, somaševal je tudi domači župnik Jan Braeken. Oba sva povedala nekaj pristrčnih besed. Po pridigi pa sem slavljencema simbolično ovil roki s stolo, kakor je to storil duhovnik ob njuni poroki pred 50 leti.

Franc Trinko se je rodil 11. septembra 1923 v Alzaciji v Franciji očetu Francu iz Trbovelj in materi Augustine Lemble iz Francije. Po poklicu je bil rudar, ljubiteljsko pa tudi harmonikar.

Angela Polavder se je rodila 12. maja 1929 v Waterscheiu (Belgija) očetu Justinu iz Liboj in materi Jeri Ramšak iz Dola pri Hrastniku.

Nekaj let je delala v tovarni orožja, nato dalj časa kot kuharica v šoli.

Angela in Franc sta vsa leta člana Slovenskega katoliškega pevskega in kulturnega društva Slomšek, Angela je tudi pevka pri zboru Slomšek in članica upravnega odbora društva Slomšek. Oba sta v društvu zelo pozhrtvovalna in zelo veliko pomagata ob pripravah in izvedbi slovenskih prireditev.

Po maši je sledila pogostitev, kamor je prišlo še več gostov, kot nas je bilo v cerkvi. Kot je tukaj navada, prideta slavljence pozdravit tudi zastopnika krajevne občine, jim izročita zelo lepo diploma, šopek, simbolično darilo (kristalno steklenico, narejeno iz tukajšnjega peska) in ček z denarnim darilom. Prineseta pa tudi posebno čestitko iz kraljeve palače, ki se v prevodu glasi takole:

Kraljeva palača v Bruslju, 25. oktobra 2002

Gospa, gospod,

kralj in kraljica sta bila obveščena o Vajini zlati poroki in Vama ob tem veselem praznovanju pristrčno izražata svojo naklonjenost.

V čast mi je, da sta me njuni veličanstvi pooblastili, da Vama v njunem imenu izrečem pristrčne čestitke in Vama zaželim obilo zdravja in sreče.

Gospod, gospa, sprejmita, prosim, izraz mojega visokega spoštovanja.

Vodja kraljevega kabineta

Gospodu in gospe F. in A. Trinko – Polavder.

HEERLERHEIDE

Kakor vsako leto na nedeljo, ki je najbližje praznikom vseh svetih, se je 3. novembra pri »slovenski« (navednice pomenijo, da je pri maši le petje v celoti slovensko, mašne molitve in pridiga pa so večinoma v nizozemščini, saj je navzočih zelo veliko takih, ki našega jezika ne razumejo) maši tudi letos zbralo veliko ljudi. Pevski zbor Zvon je bil udeležen z 29 člani, drugih vernikov pa je bilo več kot 30. Nekdo je rekel: »Kako lepo bi bilo, ko bi nas bilo vsak mesec toliko pri maši!« Iz stranske kapele sv. Kornelija se je po prostorni cerkvi razlegla mogočna pesem slovenskega zbora. Obhajanje praznika občestva svetih je bilo doživeto. Po maši smo v procesiji odšli še na bližnje pokopališče, kjer smo ob grobu Antona Robeka opravili molitve za rajne in še enkrat prisluhnili ubrani pesmi zbora.

Ob tej priložnosti bi želel pohvaliti slovenski zbor Zvon, ki vsako leto za svoje žive in umrle člane naroči nekaj maš.

Je pa zanimivo, da na Nizozemskem praznika vseh svetnikov ne praznujejo slovesno, saj imajo takrat navaden delovni dan.

CHÂTILLON

Naš gospod župnik Silvo počasi okreva. Je v centralni pariški bolnišnici Salpêtrière, na oddelku za nevrolško rehabilitacijo. Vesel bo, če ga obiščete. Posledice njegove bolezní so še vedno prisotne. Marsičesa se mora ponovno učiti in vaš obisk ga pri tem lahko stimulira. Vsem se še naprej priporoča v molitev.

Tudi ta njegova preizkušnja ima v nedoumljivem Gospodovem načrtu svoj pomen. Morda je ta pomen ravno v tem, da bi se vedno bolj zavedali psalmistovih besed: »Naša pomoč je v imenu Gospodovem.« Jezus pa nam pravi: »Moja pota niso vaša pota in moje misli niso vaše misli ...«

V nedeljo, 13. oktobra, smo se poslovlili od **Jožice Kogej**, gospodinje v slovenskem domu v

Châtillonu. V Pariz je prišla na povabilo gospoda Davida Taljata. Pred šestimi leti, ko je zaradi ostarelosti slovenski dom zapustila nepozabna gospa Matilda (20 let je žrtvovala za našo skupnost), je v domu v Châtillonu nastala velika vrzel. To vrzel je takrat zapolnila gospa Jožica. Lahko bi mirno uživala svojo pokojnino v Sloveniji, pa ni oklevala.

Gospa Jožica, slovenska skupnost v Parizu se vam za vsa ta leta dela, truda in dobrote iskreno zahvaljuje. Naj vam Bog poplača.

Prosimo, naj Gospod navdihne koga, ki vas bo nasledil.

V petek, 25. oktobra, je na Katoliškem inštitutu v Parizu **doktoriral** naš dolgoletni znanec in prijatelj frančiškan **pater Mari-Jože Osredkar**. V letih 1993-95 je bil v Parizu na podiplomskem študiju in našo skupnost dobro pozna.

Redno je ob nedeljah somaševal v naši kapeli in pomagal pri katehezi mladih. Sledovi njegovega dela so še danes dobro vidni. Slovenska skupnost in posebno njegovi prijatelji smo na ta njegov uspeh ponosni in mu vsi iskreno čestita-

V Slovenj Gradcu sta diakonsko posvečenje prejela Matej Užmah in rojak iz Pariza Leopold Charles Valant.

mo. Opravičujemo se, da tisti petek dopoldne nismo mogli biti prisotni v takšnem številu, kot bi se spodobilo.

V nedeljo, 27. oktobra, je bil v župnijski cerkvi sv. Martina v Šmartnem pri Slovenj Gradcu skupaj s svojim sobratom Matejem Užmahom **posvečen v diakona Leopold Charles Valant**. Posvetil ju je pomožni škof dr. Stres. Leopold je bil od svoje rane mladosti reden član naše slovenske skupnosti v Parizu in več let tudi naš organist. Z gospodom Simonom Vidmarjem sta nas zabavala tudi na dveh silvestrovanjih.

Naj se vam sam predstavi:

»Rodil sem se 14. novembra 1974 v Châtillonu v Franciji. Prav v okolici Pariza sem tudi rasel in živel. Govorim torej o deželi, ki je po mnenju marsikoga dežela svobode, enakosti in bratstva, a lahko tudi dežela revolucije, sekularizacije, ki za marsikoga simbolizira »Cerkev v krizi«. A vendar prav te prispejube o francoski Cerkvi omogočajo, da odkrivamo neko protislovje, pestrost in ravnotežje, saj gre za deželo velikih svetnikov: mala Terezika, arški župnik ... Med njimi naj omenim še sv. Vincencija Pavelskega, zavetnika dobrodelnih ustanov ter ustanovitelja Misijonske družbe (lazaristi), katere član sem tudi jaz. Prav takšna situacija ne more pustiti človeka malodušnega. Človeku porodi smisel za kritično udejstvovanje, kar je verjetno za človeka samega boljše kot mlačnost in nezanimanje. V družini nas je pet otrok, v rejništvo pa smo sprejeli še tri. Čeprav se v otroških letih nisem trudil z učenjem slovenskega jezika, mislim, da lahko vseeno rečem, da je bila slovenska beseda melodija naših

src. Po zaslugi mnogih misijonarjev, mojih botrov, mojih sorodnikov iz Slovenije in prijateljev iz slovenske skupnosti je naše srce bilo »po slovensko«. Zato sem vsem hvaležen, da so me spremljali na moji poti. Mama, ata, hvala, da sem Francoz, hvala, da sem Slovenec, najbolj pa hvala, ker sta me z zgledom in ljubeznijo tako vzgajala, da lahko danes rečem, da se še najbolj veselim tega, da sem srečen kristjan!«

Vsa naša skupnost upa in se veseli prihodnjega leta. Leopold pa se vsem priporoča, da ga na njegovi poti podpirate z molitvijo, da bi ostal zvest Gospodovemu klicu.

V nedeljo, 3. novembra, se je od nas poslovil **jezuit pater Mio Kekič**. V Parizu se je izpopolnjeval v znanju francoščine in se je pripravljaj na misijone v Afriki. Ko je zbolel gospod Silvo, je takoj priskočil na pomoč v Châtillonu. Kdo ga bo nasledil, še ne vemo. Upamo, da slovenska skupnost ne bo ostala brez duhovnika. Gospodu Miu Bog povrni za vse, kar je naredil za nas. Naj ga na njegovi misijonski poti spremlja božji blagoslov. Mi pa mu obljublamo, da bomo ostali z njim povezani in da tudi on lahko računa na nas.

Kljub bolezni našega župnika se srečanja v Châtillonu nadaljujejo. Sv. maša je vsako nedeljo ob 17. uri. Verouk in šola pa vsakih štirinajst dni z začetkom ob 14. uri 30. Podrobnejše informacije lahko dobite v slovenskem domu. Posebej vabimo starše, naj skrbijo za versko vzgojo svojih otrok. Njihovo sodelovanje s kateheti in njihovo zgled so bistveni za srečno prihodnost naše mladine.

Klara

N E M Č I J A

BERLIN

Mrzli jesenski vetrovi, jutranji hlad in megla, vse krajši dnevi in dolgi večeri dajo slutiti, da ni daleč botra zima. Mesec november, zadnji mesec cerkvenega leta, nas opominja in spominja, da tudi narava jeseni umre in da spomladi znova zaživi.

Tako je tudi z našim življenjem. Prvega novembra smo se spominjali vseh rajnih, vseh, ki smo jih v življenju imeli radi, so nas imeli radi, pa so že odšli v večnost. Praznik vseh svetih je dan, ko tiho postojimo ob grobu, prižgemo svečko in pomolimo. Molitev je najpomembnejša. Pokojni ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik je nekoč rekel, da je najbolj temna senca ob grobu

Dorjiev stric Karel Pečovnik, duhovnik v Ameriki, je obiskal tudi Trobni Dol nad Laškim.

svoje mame, očeta, svoje žene, moža, svojih otrok, človek, ki ne zna zmoliti očenaša za mir in pokoj svojih najdražjih. Svečka ugasne, cvetje ovne, molitev pa gre do Boga, še posebej, če se ob grobu kesamo, da nismo več storili za svoje drage, ko smo jih imeli ob sebi. Sedaj jim lahko podarimo le molitev, saj prihaja dan, ko bomo šli za njimi, ko bomo skupaj z njimi vstali v Gospodu ...

Tudi v katoliški skupnosti v Berlinu se vse pogosteje srečujemo s smrtjo. Našim dragim vernikom umirajo starši, bratje, sestre. Največ pogrebov je v Sloveniji in pogosto se zgodi, da se marsikdo ne more udeležiti zadnjega slovesa, zato se vseh pokojnih tudi tu spominjamo. Po lepi stari slovenski navadi se udeležimo svete maše, potem pa v skupnih prostorih sedemo k sedmini, kjer se spominjamo rajnih, zanje molimo rožni venec.

Pred kratkim je umrl **oče naše** zveste faranke **Danice Pečnik**, katere družina je zelo aktivna v župniji. Hči Sandra ministrira, sin Dejan rad pomaga v igralski skupini ali kot natakatar na prireditvah, kjer pridno pomaga tudi mož Ivan.

Tudi dolgoletnemu nekdanjemu članu ŽPS **Janezu Milharčiču je umrla mama**. Janez izhaja iz globoko verne družine, njegov brat je duhovnik koprške škofije in poznan tudi v Berlinu.

Zadnja žalostna novica pa je pretresla **družino Rudija Finka**, saj je njegova sestra Darinka Bobnar izgubila življenje v prometni nesreči. Tudi njo, kot vse ostale pokojne, smo v molitvi priporočili nebeškemu Očetu.

Hvala Bogu, da novo rojstvo premaga smrt, tako smo v nedeljo, 20. oktobra, imeli **krst**. Malega

Simona Cundla so ponosno pospremili v cerkev mati Doris, oče Mijo in sestra Jessica. Botra sta bila znova Borut in Marija Blatnik, z njima se je veselil njun sin Luka, ki je ravno v teh dneh praznoval svoj god.

Veseli smo novih življenj, novih mladik naše župnije. Veseli smo, da mladi radi praznujejo svoje rojstne dneve v prostorih župnije, saj skoraj ne mine konec tedna, da ne bi skupaj praznovali, tako da je vedno veliko mladine na župnijskem dvorišču! Hvala Bogu, da je tako in le želimo si, da bi tako tudi ostalo!

Lepo smo praznovali tudi **zahvalno nedeljo**. Pri maši smo se Bogu zahvalili za milost, da se, čeprav v tujini, lahko redno srečujemo pri bogoslužju v slovenskem jeziku, da imamo prostore, kjer se družimo in negujemo slovenski jezik.

Slovenski škofje so pred volitvami v Sloveniji napisali pastirsko pismo. Ko boste to brali, bodo že mimo in verjamemo, da smo vsi volili tako, kot je zapisal naš veliki Slovenec Anton Martin Slomšek: »Ne bodite zaspani za svojo srečo ali nesrečo, ampak odprite oči, oglejte si dobro in pomislite, koga boste volili! Izvolite može po božji volji, modre in pravične, srčne in resnične ...!«

M. M.

ESSEN

Iz nedelje v nedeljo

kakor tudi iz praznika v praznik se redno pred mašo oglasi molitev rožnega venca, ki ga vodi naš diakon Stanko ali kdo od rojakov. Marsikatera slovenska župnija doma bi nam to lepo duhovno pripravo na mašo »zavidala«. Koliko toplih duhovnih prošenj pa tudi za-

hval se izliva pred dobrega Boga za samo skupnost, za širše potrebe, za Cerkev. Lepa ekipa rojakov se zbere.

V mesecu oktobru smo v povezavi z rožnovensko nedeljo dali novih spodbud molitvi, tudi rožnega venca po naših skupnostih. Naj bo essenska skupnost molivcev spodbuda še drugim rojakom tako iz skupnosti v Essnu kakor tudi po drugih skupnostih, da bi se pred mašo zbirali k molitvi. Zgledi vlečejo in mičejo, naj še posebej ta molitveni zgled. Tudi če ne molimo skupaj, pravi kdaj kaka »dobra duša«, grem prej v cerkev – tu se vedno »najde delo«. Da bomo molili ter hodili k maši potem, ko bomo odšli v zasluženi pokoj, je slaba tolažba. Mnogi iz izkustev pripovedujejo, naj se ne zanašamo na ta rek.

Oktobrska spodbuda naj bo vsem za osebno, družinsko in skupno molitev, za naš tako potreben pogovor z Njim, ki nas ljubi in nam želi dobro.

Vera in Danijel Oprešnik iz Hertnasta se poleti zahvalila Bogu "za srebrno zvestobo".

V vrsti lepih dogodkov - s pristrčnimi voščili ...

Svoj življenjski »da« za celo življenje sta si pred Bogom izrekla 20. septembra rojakinja iz oberhausenske skupnosti **Irena Draksler** in **Erwin Spinneken** v cerkvi sv. Elizabete v Voerde/Friedrichsfeldu. Nevesta je prizadevna ter aktivna sodelavka naše skupnosti. Redno sodeluje pri bogoslužju z branjem beril, z božično pesmijo na flavto pridoda toplino notranje ubranosti pri polnočnici. Sodelovanje v programih ob različnih praznovanjih skupnosti ji je nekaj normalnega. Sodeluje tudi pri binkoštnem srečanju in številnih drugih prireditvah. Bog daj, da bi sedaj, ko ji izrekamo topla voščila, še naprej in v dvoje sodelovala in pridodajala svoj del v slovenski skupnosti. Irena in Erwin - Bog vaju blagoslovljaj in spremljaj na skupni poti.

Rojaka Vera in Danijel Oprešnik iz Hertna sta v letošnjem poletju v zavetju domače rodne grude proslavila srebrni zakonski jubilej. Oba rada »polepšata« naše župnijske prireditve, ko se oblečeta v našo narodno nošo. Lepa je ta naša »praznična noša iz bogate slovenske zakladnice naših prednikov«. Naj bo lepa in blagoslovljena tudi v bodoče vajina nadaljnja zakonska pot.

Topla in iskrena voščila veljajo tokrat tudi našemu zvestemu in prizadevnemu **rojaku Franciju Borišku** iz Castrop-Rauxla. V mesecu novembru je praznoval **70-letnico življenja**. Prijetnost njegovega značaja in zvestoba slovenski skupnosti naj ga v krogu domačih in nas rojakov ohranjata še mnogo let veselega in nasmejanega.

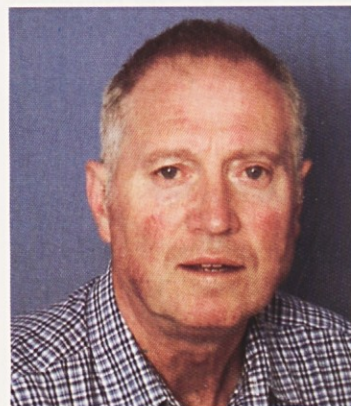

Bog živi ob 70-letnici prizadevnemu rojaku Francu Borišku.

Trikrat pevsko slovo v mesecu oktobru

Pevski zbor Slovenski cvet in Slovenske fante je preizkušen po boleznih zapustil naš priljubljeni pevec, rojak, vedno prijeten sogovornik in povsod priljubljen, spoštovan in poznan **Marijan Gregl** iz Neukirchen -Vluyna. Domači, oba zbora ter rojaki ga bomo pogrešali, toliko bolj pa ga bomo zato ohranili v toplini srca. Naj se spočije v Njem, ki mu je tolikokrat pel v slavo in čast.

Istega dne smo se poslovili tudi od nekdanje pevke zbora Slovenski cvet, gospe **Dagmar Botz** iz

Pokojni Franci Kladnik, pevec kvarteta Bled iz Essna

Duisburga. Po očetu, rojaku iz generacije pred drugo svetovno vojno, je bila Slovenka, rojena Jančič. Letos na rožnovensko nedeljo je še poromala z nami v Kevelaer, za slovo. Družini, možu ter peterim otrokom izrekamo iskreno sožalje. Mnogi rojaki jo bodo ohranili v toplini srca in se je spominjali v molitvi.

Pevski kvartet Bled pa se je poslovil od svojega pevca **Francija Kladnika**. Poslovil se je na hitro. Na pevski vaji za romanje v Kevelaer mu je postalo slabo in kmalu zatem je kljub hitri intervenciji in operaciji odšel od nas. Domači slovenski župnik ga je še previdel s sv. maziljenjem. Naj bo zakrament njemu v duhovno korist, domačim, posebej dobri ženi gospe Kristi in sorodnikom v duhovno tolažbo. Posebej še essenska skupnost, iz katere je odšel, ga bo ohranila v hvaležnem spominu.

Vsi trije so peli Bogu v čast in v duhovno korist nas ter prijetno domače počutje. Zaželimo jim, naj sedaj pojejo večno pesem novega življenja Njemu, ki jim je naklonil pevski dar in naj bodo srečni v Njem. Vsem domačim iskreno sožalje. Vsem nam rojakom pa

Utihnil je glas Marijana Gregla, pevca Slovenskega cveta.

spodbuda ob misli na mesec november – radi se spominjamo svojih dragih pri molitvi in sveti daritvi.

FRANKFURT

Na prvo oktobrsko nedeljo, ki jo v Nemčiji praznujemo kot zahvalno nedeljo, smo imeli v frankfurtski slovenski župniji **ponovitev nove maše jezuita Alberta Bačarja**. Tri leta je kot študent teologije v St. Georgnu v Frankfurtu zahajal tudi v našo župnijsko skupnost in v njej ob različnih priložnostih tudi pomagal. Pred začetkom mašne daritve ga je pozdravila predstavnica župnijskega sveta:

»Spoštovani gospod novomašnik pater Albert!

Dober mesec dni je minilo od Vašega duhovniškega posvečenja in novomašniškega slavlja, ko boste z nami tukaj v Frankfurtu obhajali sveto mašo. Naj Vas v imenu naše slovenske župnije prisrčno pozdravim.

Jezus je učence, potem ko jih je izbral in jih tudi posebej poučeval, poslal na misijsko potovanje. S tega potovanja so se učenci vrnili veseli, polni navdušenja, da so

Na odru smo z vsemi v dvorani nazdravili "abrahamu".

mogli oznanjevati prihod božjega kraljestva, ozdravljati bolnike, izganjati hude duhove in delati druga velika znamenja. Tudi Vi imate kot duhovnik za seboj že prvo misijsko potovanje, predvsem v Ljubljani, kamor sta Vas škof in Vaš redovni predstojnik poslala. Želimo Vam, da bi Bog po Vas tudi danes povsod, kjer boste, delal velike stvari.

V znamenje dobrih želja in voščil za Vašo duhovniško pot in za prijetne ure, ko bomo skupaj, pa sprejmite ta šopek!«

Med samo mašo se je s flavto oglasila tudi Katarina, ki je pred

kratkim z mamo in bratom prišla v Frankfurt. Po mašnem slavlju smo praznovanje nadaljevali v dvorani, kjer smo v imenu župnije novomašniku Albertu izročili še darilo.

Ker pa vsi raje praznujemo kot pa morda delamo, se je praznovanje župnikovega petdesetega rojstnega dneva pridružilo novomašniškemu slavlju. Da se nekaj kuha, je župnik slutil, kaj se bo pa skuhalo, pa ni vedel. Že od meseca junija je Marta Flajšman z možem Karlom pripravljala program: recitacijo, nagovore ter kratko veseloigro o spraševanju pred poroko (za župnika je bila kar poučna, ker je lahko ponovil snov o tej temi, saj jo bo zaradi tega, ker skoraj ni porok, pozabil).

Župnik sicer ne ve, ali so se farani odločili za kurativo ali preventivo: očitno se jim zdi že precej 'zdelan', ker so ga z darilom za deset dni poslali v zdravilišče; vsekakor pa bo tak počitek kar dobrodošel.

S penečim, rdečim in belim vinom, ob klobasah, pečenki in solatah ter seveda torti in pecivu smo prijetno praznovali. Tomaž in Mirko pa sta poskrbela tudi za bas in harmoniko, da nista ta dva instrumenta počivala. Vsem gospodinjam in

Pozdrav predstavnice župnijskega sveta novomašniku Albertu

drugim, ki so pripravljali obe slovesnosti, zlasti pa Flajšmanovima dvema, velja zahvala obeh, tako novomašnika Alberta kakor župnika Martina.

Praznovanje župnikovega 'abrahama' so župljani pripravili tudi po drugih skupnostih naše župnije, tako tudi v Darmstadtu in Mainzu, praznovanje pa ravno tako potrdili s praktičnimi darili za njihovega duhovnika. Spomnili pa smo se še koga drugega, ki je v tistem času tudi praznoval rojstni dan.

Na praznik vseh svetih smo se v Frankfurtu zbrali k večerni praznični maši in k molitvam za rajne v res lepem številu, čeprav je v zvezni deželi Hessen ta dan delavnik. V drugih predelih naše župnije pa smo molitveni spomin za naše pokojne obhajanje slovenskega bogoslužja. Nekateri pa so se seveda v teh dneh podali tudi domov na grobove svojih domačih. Prav gotovo bomo znali še zlasti v novembru poskrbeti, da bo spomin na naše drage spomin žive vere v naše življenje onkraj groba.

rem

60-letnica našega župnika
Stanka Gajška

Krst Zite Katarine Grale

INGOLSTADT

60-letnica našega župnika Staneta Gajška

Naš župnik **Stane Gajšek** je 21. junija dopolnil 60 let. Že več kot deset let deluje med rojaki v Ingolstadtu, Erlangenu, Nürnbergu, Weissenburgu, Ambergu, Weidnu in Neutraublingu. V soboto, 22. junija, nas je g. Gajšek povabil na praznovanje v Ingolstadt. Praznovanje smo začeli s sveto mašo, somaševala sta Janez Pucelj in Polde Ovsenek. Po maši smo se zbrali v župnijski dvorani ob dobrotah in dobri kapljici, ki so jih pripravili rojaki iz Ingolstadta. Ob zvokih harmonike smo skupaj zapeli nekaj slovenskih pesmi. Rojaki iz krajev, ki jih oskrbuje Stanko Gajšek, smo se mu zahvalili za ves trud in skrb z nami. Želimo mu, da mu Bog nakloni veliko zdravja in moči, da bi nas še naprej vodil in povezoval.

V soboto, 24. avgusta, je Stanko Gajšek na planini Flattnitz, severno od Celovca, v cerkvi sv. Janeza Krstnika **krstil 5-mesečno Zito-Katharino**. Zita je hčerka Aleksandre (roj. Šircelj) in Borida Gralea. Krstni obred v slovenskem

in nemškem jeziku je spremljal kvartet moškega pevskega zbora iz Velikovca. Zapeli so med drugimi tudi lepo pesem v slovenščini, Angelček varuh moj. Krsta so se udeležili tudi sorodniki iz Slovenije in Avstrije. Mlada družina živi v Neutraublingu, Zita pa tudi že redno prihaja k sv. maši.

V soboto, 19. oktobra, smo v Nürnbergu praznovali **župnijski praznik – slovenski dan**. V cerkvi sv. Štefana smo obhajali najprej sv. mašo, maševala sta Jenez Pucelj in Stanko Gajšek. Gospod Janez Pucelj nam je čestital k prazniku in nas pozval, naj še naprej vztrajamo skupaj, saj nam skupnost daje varnost in moč, pa tudi skupna molitev naj nas združuje in nam daje moči za naprej. Praznovanja so se udeležili tudi rojaki iz Erlangena, Ingolstadta in drugih krajev ter nekaj nemških prijateljev. Po maši smo se zbrali v župnijski dvorani, kjer smo imeli krajši kulturni program. Župnik Gajšek je pozdravil vse prisotne, Janez Pucelj nam je prinesel pozdrave našega škofa Urana; posebno pohvalo je škof Alojz Uran namenil našemu ministrantu Boštjanu za dvajsetletno ministriranje pri

Škof Georgens birna Štefi Grobelšek.

Rozi Gros iz Lebacha se spominja svoje mame.

slovenskih mašah v Nürnbergu. Pevski zbor slovenskega kulturnega društva Simon Jenko, ki je spremljal že mašno slovesnost, je še zapel nekaj slovenskih pesmi, nato pa se je začel zabavni program, igral je ansambel »Ptujskih 5«, za hrano in pijačo pa so poskrbele družine Dominko, Plajh, Tikvič in Zgubič, za kar se jim pristrčno zahvaljujemo.

MANNHEIM

V Lebachu blizu francoske in luksemburške meje je letos praznovala štirideset let bivanja v Nemčiji **Rozika Gros**. Doma je iz Svetega Križa pri Litiji, nato pa je živela z mamo na štajerski strani Save v Hrastniku. V Nemčijo je prišla iz nekoliko drugačnega vzroka kot večina: Mož se je umaknil v Nemčijo, doma je ostala sama z

J. S.

otroki. Zaradi otrok, da ne bi odraščali brez očeta, je odšla za njim in ga poiskala. A končno je vendarle morala sama vzgajati vseh šest otrok. Vzgojila jih je v dobre in pridne ljudi, ki že imajo svoje družine, hiše in nekateri celo podjetja.

Glavni vzrok njenega praznovanja, na katero nas je po slovenski maši v Lebachu v septembru povabila, pa je bil predvsem spomin na njeno dobro mamo Rozalijo, ki bi letos praznovala stoti rojstni dan, če bi še živela. S hvaležnostjo se je spominja in rada pokaže njeno fotografijo. Na žalost je fotografija preslabe kakovosti, da bi jo mogli objaviti na tem mestu. Koliko je Roziki pri srcu tudi taka fotografija njene mame, pa se vidi na fotografiji, na kateri nam jo Rozika kaže.

V Ludwigshafnu je oktobra prejela zakrament birme **Štefi Grobelšek**. Ker drugih slovenskih otrok, ki bi bili kandidati za birmo v slovenskem jeziku, v bližini ni, je bila pri birmi v nemški župniji. Birmoval je pomožni škof iz Speyerja mons. Otto Georgens. Razmeroma še mlad in prijazen škof se je v pridigi trudil, da bi birmancem razložil potrebo po pomoči Svetega Duha, ki nas vodi v življenju po Kristusovi poti. Štefi je sicer že slišala o Svetem Duhu od staršev in od slovenskega duhovnika, ostali birmanci pa bi lahko rekli dobesedno tako, kot so rekli prvi kristjani v Efezu v Mali Aziji: »Saj še slišali nismo, da je Sveti Duh.« Nemški način priprave na birmo je nekoliko drugačen od slovenskega. Birmance poučujejo, kakšen mora biti kristjan v odnosu do drugih ljudi, preveč pa pozabljajo, da je vendarle Bog glavni, ki nam s svojimi zakramenti pomaga, da smo lahko

dobri ljudje. Tako se zgodi, da nemški birmanci o Svetem Duhu ne slišijo praktično nič ali pa tako malo, da še tisto preslišijo.

J. M.

MÜNCHEN

V Weyernu je bila **krščena Sarah Stang**, hči Erwina in Petre, roj. Godec. Krstni obred je opravil domači župnik, čast in nalogo botrstva pa sta prevzeli Lidija Adamič, ki je prišla od doma, in Silke Jungmayer. Obe sta se obvezali pred Bogom, da bosta pomagali krščenci živeti v božji milosti, da bo dosegla srečo, ki jo Bog podeli vsem Njemu zvestim.

vonovembrsko romanje privabi številne rojake, ki za praznik vseh svetih ne odidejo v domovino na grobove svojih dragih. Letošnje slavje je vodil novi augsburški župnik, gospod Roman Kutin. Z njim so somaševali delegat msgr. Janez Pucelj iz Münchna, gospoda Povel Uršič in Zvone Štrubelj iz Stuttgarta in kot gost prof. Janez Vodičar, salezijanski duhovnik iz Slovenije. Bogoslužje je bogatilo lepo petje ob spremljavi mogočnih orgel in pod vodstvom organista Damjana Jejčiča. Liturgična skupina iz Stuttgarta je oblikovala bogoslužje božje besede. Na koncu so bile tudi pete litanije Matere Božje. Pridirigar je poudaril pomen

praznika vseh svetih in našo dolžnost, da se tudi v tujini ali v naši drugi domovini spoštljivo spominjamo vseh, ki so že pri Bogu.

Krstna slavja

Na praznik Marijinega rojstva, 8. septembra, je prejela zakrament svetega krsta **Carolyn Diana Protner**, hči Roberta in Slađane Protner. Krstno slavje so obogatili številni rojaki iz Slovenije. Mala krščenska je prvič sodelovala pri procesiji od lurške votline na vrtu Slovenskega doma do cerkve sv. Konrada, kjer je bila krščena.

V nedeljo, 13. oktobra, na praznik fatimske Matere Božje, je bil v navzočnosti sorodnikov in slovenskih vernikov iz Schwäbisch Gmünda in okolice v kapeli sv. Jožefa v Schwäbisch Gmündu **krščen Yannik Noah Schröder-Fajfar**.

Slovo od naših rojakov

Prezgodaj nas je zapustil 64 -letni rojak **Jože Gombač**. Rodil se je v Javorju na Primorskem 26. 3. 1938. Že kot mlad fant se je leta 1956 podal v tujino. V Nemčiji je

Krst Sarah Stang

Čestitamo srečnim staršem, botrama in ostalim sorodnikom, mali Sarah pa želimo obilo božjega blagoslova na začetni krščanski poti.

STUTT GART

Zahvalno romanje k Ave Mariji (Deggingen) na praznik vseh svetih

V petek, 1. novembra, na praznik vseh svetih se je v romarskem svetišču Ave Maria pri Deggingenu zbralo nad dvesto slovenskih vernikov iz Augsburga, Ulma in Stuttgarta. To tradicionalno pr-

Krst Carolyn-Diane Protner

Yannik Noah Fajfar-Schröder pri krstu

najprej delal v rudniku, potem pa je opravljal zidarska dela. Nato je več kot 30 let živel v Dettingenu pri Bad Urachu, kjer je redno sodeloval pri življenju slovenske verske skupnosti. Z ženo Drago sta vzgojila sina Petra. V domovini si je zgradil nov dom, pred katerega je postavil privatno kapelico v čast Materi Božji. Zaradi predčasne upokojitve je večji del časa preživel v domovini. Vračal se je na zdravljenje v Bad Urach in tu tudi lepo krščansko pripravljen 20. septembra zaspal v Gospodu. Od njega smo se poslovili naslednji dan. Udeležba pri pogrebni maši je bila zelo velika. Na njegovo željo so ga prepeljali v domovino, kjer počiva na pokopališču Hrušica pri Sežani. Ženi Dragi in sinu Petru izrekamo iskreno sožalje.

11. oktobra je po težki bolezni v bolnišnici v Ruitu pri Stuttgartu umrla gospa **Kristina Katarinčič**. Rojena je bila 3. 8. 1939 v Gorici in je živela najprej v Idriji ob Bači. Leta 1970 je prišla v Nemčijo, kjer se je zaposlila na letališču Stuttgart. Slovo od pokojne smo obhajali 17. oktobra v Leinfeldnu. Njene posmrtno ostanke so prepeljali v Slovenijo na pokopališče v Idriji ob Bači. Možu, hčerki in sinu iskreno sožalje in spomin v molitvi.

10. oktobra je v Winterbachu umrl gospod **Franc Ipavc**. Rojen je bil 7. 10. 1941 v Pepelnem, Šmartno v Rožni dolini pri Celju. Leta 1960 je prišel v Nemčijo, kjer se je poročil

Pokojna Kristina Katarinčič

Pokojni Franc Vipavc iz Winterbacha

in z ženo Valerijo imel hčerko Barbaro. Po poklicu je bil strugar. Redno se je udeleževal verskega življenja v slovenski župniji v Stuttgartu. Pokopan je bil 8. 11. v Winterbachu. Sorodnikom izrekamo sožalje z obljubo molitvene ga spomina.

21. septembra je v Hüttlingenu pri Aalenu umrl **Ferdinand Kramer**. Rodil se je 10. 2. 1927. Pogrebni obred je bil 24. septembra 2002 v tamkajšnji župnijski cerkvi. Ženi Mihaeli in svojem izrekamo iskreno sožalje.

Družinski seminar

Več kot petdeset udeležencev bibličnega seminarja z naslovom: »Sveto pismo-sveta dežela-puščava« je od petka, 8., do nedelje, 10. novembra v hiši duhovnih vaj Liebfrauenhöhe blizu Rottenburga doživljalo čas posebne božje milosti. Preživeti tri dni skupaj je že nekaj posebnega. Preživljati skupen konec tedna ob Svetem pismu je še nekaj lepšega. Vse skupaj doživeti ob voditelju, ki Sveto pismo in sveto deželo tako dobro pozna, pa je nekaj izrednega. Kje so skupne korenine Izraelcev, izvoljenega ljudstva, nas kristjanov in

Pokojni Ferdinand Kramer

muslimanov? To je bilo osrednje vprašanje treh dni poglabljanja.

Naš prijatelj in poznavalec zgodovine in aktualnih problemov v Palestini, deželi božjih sporočil, mag. ANTON LEVSTEK z Dunaja, nas je mojstrsko popeljal v svetopisemske kraje, kjer je naznanjena zaveza miru med vsemi ljudmi in narodi, kjer pa se žal vsak dan pretaka kri zaradi nestrpnosti, nezumevanja in sovraštva.

Kako je potem z deželo, ki je zibelka judovstva, krščanstva in islama? S sveto deželo, Palestino, deželo božjih sporočil? Odgovora nismo iskali le v politiki in diplomaciji. Veliko bolj smo se usmerili v nemirno srce vsakega človeka, ki potrebuje Kneza miru, Jezusa Kristusa, ki je za mir v srcu vsakega človeka in za razumevanje in ljubezen umrl na križu. Tretji dan pa vstal od mrtvih. Zapustil nam je program evangelijskih blagrov, ki so odgovor na pereča socialna in družbena, predvsem pa duhovna vprašanja današnjega sveta. S tem veselim sporočilom z gore blagrov smo se obogatili in si nabrali novih moči za odprto in dialoško razmišljanje o naši veri in o odnosu do drugih dveh svetovnih religij, judovstva in islama.

Dogajanje na seminarju ni bilo postavljeno na nekakšno teoretično, še manj akademsko raven. Šlo je za doživeta in aktualna vprašanja nas vernikov, Slovencev v tujini, ki moramo večkrat, tako kot Izraelci, potovati skozi puščavo proti obljubljeni deželi. Izbrani in lepi diapozitivi o puščavi, o življenju Judov, muslimanov in kristjanov, so nas v petek zvečer popeljali do odprtih vprašanj verskega sožitja ali medsebojnega obteževanja in vojn. Voditelj seminarja nas je nato v soboto s svojo besedo

in izkušnjo popeljal h koreninam treh monoteističnih verstev: Abraham, Mojzes in Jezus, tri močne osebnosti vere in upanja. V delu po skupinah smo v soboto popoldne razčlenili našo pripadnost Kristusu in evangeliju. V doživetem evharističnem bogoslužju smo se nato pustili obogatiti ob vodnjaku v Samariji, kjer je Jezus napovedal novo dobo: čas, ko bodo pravi častilci molili Očeta v Duhu in resnici. V nedeljo, 10. novembra, smo v dopoldanskem času prisluhnili predavatelju, ki je potegnil rdečo nič čez temo in dogajanje seminarja. Nedeljsko bogoslužje je bilo krona celotnega dogajanja. Bogu smo se zahvalili za vse milostne trenutke, ki smo jih doživljali na nepozabnem in globoko doživetem seminarju.

Š V E D S K A

Praznovanje dneva vseh svetih in vernih duš v Malmöju

Na Švedskem so si vladajoči socialisti že pred nekaj desetletji izborili, da se ob prazniku vseh svetih in vernih duš izgubi čim manj delovnih dni, zato se praznik vseh svetih prenese na soboto pred prvo nedeljo v mesecu novembru, temu pa sledi vernih duš dan. Ob prazniku vseh svetih, so se rojaki v Malmöju na prvo nedeljo v mesecu novembru skupaj s slovenskim dušnim pastirjem Zvonetom zbrali na rosengårdskem pokopališču, kjer so zmolili molitve za rajne, ki se molijo popoldan na vse svete,

nato pa so v procesiji ob molitvi rožnega venca za rajne šli od groba do groba in jih blagoslovili. Grile, Hozjan, Krumpačnik, Silič, Ciglar, Habjanič, Horki, Koren, Pečovnik, Pucko, to so samo nekateri priimki rojakov in rojakinj, ki so pokopani na tem pokopališču. Leta tečejo in na »njivi življenja« je vse več tudi Slovenk in Slovencev. Kako lepo in prijetno je pri srcu slovenskemu duhovniku, ki čuti in vidi skrb rojakov tudi za njihove rajne. Hvala vsem, ki ste posodili svoja usta, svoje roke in noge, predvsem pa svoje srce, da smo skupaj molili za rajne. Gotovo bodo tudi rajni molili za vse vas, da se ne pogubite, ampak da nekoč srečno priromate v nebeško domovino.

Blagoslov novega doma družine Bukovec v Stari novi vasi v župniji Križevci pri Ljutomeru. Lep je bil tisti nedeljski popoldan na začetku meseca julija pri Bukovčevih, kjer se je zbralo sorodstvo, delavci in del vaščanov, ki so pomagali graditi hišo Bukovčevih, ki živijo v Halmstadu na Švedskem. Tudi do mači župnik Štefan Vinkovič je s svojo prisotnostjo povzdignil praznovanje pri Sonji in Janku Bukovcu in skupaj z Zvonetom Podvinskim klical blagoslov na novi dom družine Bukovec, ki se želi vrniti v križevsko župnijo. Družina Sonje in Janka Bukovca je bila obdarjena s štirimi dekleti in danes ima že tudi vnuke in vnukinje, ki večina živijo na Švedskem. Le Elizabeta se je poročila v Slovenijo z Marjanom Smodetom in tako se ji je izpolnila želja, da bi živel v domovini svojih staršev.

Naj Sonja in Janko Bukovec doživljata srečo in blagoslov nad vso svojo veliko družino. Naj ju dobri Bog ohranja še dolga leta pri življenju in naj se kmalu vrneta v svoj

rojstni kraj. Naj bo njun dom vselej odprt za vsakogar, posebej za otroke ter vnuke in vnukinje, kakor za vsakega gosta, saj bo tako prihajal k njima na obisk sam Jezus. Naj bo vsak njun trud, naj bo vsaka njuna zvestoba Kristusu, njegovi Cerkvi pa tudi slovenskim koreninam bogato poplačano že tukaj na zemlji, nekoč pa z večno ljubeznijo v nebesih. Slovenski rojaki v Halmstadu in na Švedskem ju bodo pogrešali. Obenem pa so prepričani, da bosta Sonja in Janko ostala zvesta vernika in pomočnika tudi križevski župniji in tamkajšnjemu dušnemu pastirju. Zato kličejo nad njiju: »Srečno v Slovenijo in naj bo vajina jesen življenja čim

lepša ter da bi vaju dobri Bog nagradil za vajino lepo starševstvo, za vajino zakonsko zvestobo in lepo krščansko pričevanje z večno ljubeznijo v nebesih!«

Jubilanti: Abrahama so srečali in veselo praznovali svoj 50. rojstni dan: Milojka Gorjup, ki je zvesta in pridna sodelavka Misijskega pastoralnega sveta, Lidija Torkar in Terezija Svetec. Alojz Mesič, Ludvik Popek, Milena Stroligo so praznovali 60-letnico rojstva. Svoj 70. rojstni dan sta slavili tudi Rozalija Lipič in Valerija Curk. Anika in Martin Hozjan sta poleti doma slavila svojo 45-letnico zakonskega življenja. Franc in Rozalija Lipič pa sta se v soboto, 16.

novembra, v Halmstadu v krogu sorodnikov in prijateljev Bogu zahvalila za vse darove in milosti, ki ji ma jih je naklonil v 50-letnem življenju v krščanskem zakonu. Poleg teh jubilentov je gotovo še več drugih, ki jim tudi gredo čestitke in iskrene želje za njihov jubilej.

Naj vas dobri Bog živi na mnoga blaga leta, naj vam nakloni ljubelega zdravja, sreče in zadovoljstva, nekoč pa naj vas za vašo zvestobo Njemu in ljudem bogato poplača s srečo večnega življenja! Obenem pa hvala vsem, ki dejavno sodelujete v katoliški Cerkvi na Švedskem ali v okviru Slovenske katoliške misije.

Vaš Zvone

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

CHÂTILLON

Program za mesec december:

Verouk in šola bosta 8. in 15. decembra.

8. decembra bo po maši **miklavževanje**. Gostovala bo skupina iz Trsta pod vodstvom gospe Lučke Susič.

Na **božično vigilijo**, 24. 12., bo sv. maša ob 21. uri, na božič pa ob 17. uri popoldne.

31.12: silvestrovanje.

NEMČIJA

STUTT GART

Svete maše v adventnem in božičnem času:

STUTT GART, sv. Konrad: 1. (nato adventni večer s koncertno harmoniko Marka Hartlaka), 8. (nato prihod sv. Miklavža), 15., 22. (spokorno bogoslužje), 24. (polnočnica ob 22. uri), 25., 29. decembra ob 16.30. Na silvestrovo (31. decembra) bo sveta maša ob 16. uri v Slovenskem domu.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 1. decembra, nato prihod sv. Miklavža, ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 8. decembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 15. decembra ob 9.00. Sveta maša in miklavževanje bo v župnijski dvorani St. Maria (župnija Heilig Geist).

AALEN, sv. Avguštin: 14. decembra ob 17.00. Šola ob 15.00, nato maša in miklavževanje (vse v prostorih hrvaškega misijona!).

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 21. decembra ob 17.00, nato adventni večer in miklavževanje.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 22. decembra ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 26. decembra ob 17.00. Po maši prireditev ob prazniku sv. Štefana s tombolo za božično drevo.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 7. in 14. decembra od 10.00 do 12.00. Böblingen: v nedeljo, 1. decembra po maši (tokrat s sv. Miklavžem). Aalen: 14. decembra ob 15.00, pripravna na miklavževanje.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 30. novembra ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: 7. decembra ob 16.45, nato miklavževanje. Na sveti večer, 24. 12. ob 23.30. Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr. 17 je samo po predhodnem dogovoru odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 5. in 19. decembra: prvi in tretji četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Argentina

S toplim soncem na hitro prihaja v deželo zelena pomlad. Naše lipa so že zakrile široko vejevje z zelenim listjem in kmalu bo zadišalo žlahtno cvetje, s tem bodo imele delo čebele in slovenske gospodinje, ki znajo ceniti lipovo cvetje, da si ga naberejo za celo leto. Kajti Slovenci še vedno radi pijemo lipov čaj, posebno še v teh časih, ko nas žuli argentinska nestabilnost.

Radijska oddaja Slovenija, moja ljubezen, ki jo vodi Eduardo Kovačič, obhaja 10 let neprenehnega dela - pravkar so pripravili 500. oddajo. Ob tej priložnosti je bil Kovačič zelo vesel tega dogodka, ker ga je poklicalo nešteto poslušalcev, ki spremljajo že dolga leta njegovo oddajo in mu izrazili čestitke in še veliko sreče vnaprej.

Argentinske skupnosti je obiskala pripovednica in pravljíčarka Ljoba Jenče iz Slovenije. Najprej je obiskala Mendoza, več domov v Buenos Airesu in Slovenski vasi in nato nastopila predvsem za otroke še pri Slovencih v Bariločah. V svojem projektu, ki ga je poimenovala 'Srčna moč', je na svojski način povezala ljudske pesmi iz vseh slovenskih pokrajin, tiste najbolj starinske in splošno znane, otroške in tiste, ki so jih odrasli peli ob praznikih. Zanimivo je bilo prisluhniti posnetkom ptic in drugih živali ter narave. To je prispeval prirodoslovni muzej Slovenije nekaterim preprostim ljudskim izročilom. Lepo je bilo. Za zaključek pa povzamemo besede pevke gospe Ljobe Jenče, naj nas v srcu krepí naša ljudska pesem.

Naš dom v San Justu je praznoval 46. obletnico skupnosti in 47. slovenski dan v Argentini. Ko se je odgrnil zastor, se je na odru pokazala pravcata gorenjska vas, delo Toneta Oblaka, dolgoletnega scenskega mojstra, ki nima para v Argentini in morda še kje na svetu. Igralci so drug za drugim zablesteli vsak s svojo vlogo. Bilo je veliko smeha in odobravanja že v prvem dejanju. V drugem dejanju se je dvigala napetost med premožnimi in kajzarji, vendar se je nadaljevala igra v najboljšem razpoloženju. Višek vsega pa je bilo v tretjem dejanju z odkritjem spomenika, ko so prikorakali gasilci. Režiserju Blažu Mikliču je uspelo vključiti v igro plesne folklorne vloške, ki so zelo popestrili predstavo. Prav tako enkrat je bil zaključek, ko so tudi gasilci prikazali s plesom gasilsko dejavnost.

Po igri se je občinstvo premaknilo iz dvorane na balkone in na obširno dvorišče, kjer je že bilo veliko gledalcev, ki niso mogli prej v dvorano. Tu je nastopila tudi skupina iz Rosaria, katere plesalci ne govore več slovensko, vendar poznajo slovensko folkloro iz Mežiške doline. Predstavili so se z odlično koreografijo, ki je bila prava poslastica za gledalce. Bilo je lepo. To je potrdilo več kot tisoč gledalcev.

Avstralija

V Canberri je slovenska skupnost nekoliko odmaknjena obiskom, ki jih gostijo slovenske skupnosti. Nekoliko pogrešajo boljše dogovarjanje med voditelji skupnosti glede tega. Nekateri Canberčani pa so

(Mannheim) Po slovesni maši v Lebachu v adventu 2001

samoiniciativno podvzeli pot pod noge. Obiskali so Melbourne, kjer se je slovenska pomlad v Avstraliji pričela v Slovenskem verskem centru v Kewu. Kot vsako leto ob godu sv. Frančiška so verski centri v upravi frančiškanov tudi letos priredili izredno lep mladinski koncert. Poleg mladine je nastopilo tudi nekaj zrelih godcev in pevcev, da so lahko doživeli običajno razkošje slovenskih in svetovnih melodij. Predstave se je udeležilo mnogo ljudi in precej gostov, tako da je bila dvorana nabito polna. Med temi je bil tudi slovenski odpravnik poslov Slovenskega veleposlaništva iz Canberre, gospod Bertoncej in vsi štirje patri frančiškani, pater Janez iz Adelaide, patra Valerjan in Filip iz Sydneyja ter domači pater Ciril.

Združene države

Župnijska katoliška šola pri Sv. Vidu praznuje 100-letnico. Leta 1902 je bila zgrajena lesena stavba, farna osnovna šola. Dve redovnici sta bili nastavljeni kot učiteljici.

S pričetkom šolskega leta 1910–1911 je na tedanji šoli nastala kriza zaradi vpisa skoraj tisoč otrok. Razredi so bili prenapolnjeni in poslopje neprimerno. Častiti gospod Ponikvar se je odločil zgraditi novo šolsko poslopje, saj se je zavedal pomena izobrazbe za bodoče zveste državljane in trdne katoličane. Gradnjo nove šole so začeli leta 1912 in vogelni kamen je položil clevelandski škof Farrelley 20. oktobra 1912.

Leta 1921 so se redovnicam pridružili laični učitelji. Nekateri so začeli poučevati že leta 1920 zaradi pomanjkanja redovnic. Zapisniki o vpisanih učencih so ohranjeni od leta 1910 dalje. V vseh teh letih jo končalo osnovno šolo nekako 12.000 učencev. Leta 1990 je šola prvič dobila laično ravnateljico v osebi naše faranke, Jeanette Mušič Polomsky. Letos je v vseh razredih od otroškega vrta do osmega razreda vpisanih okrog 200 deklic in dečkov. Sestra Sandra je edina še redovnica v učiteljskem zboru. Zaupajmo, da bo božja Previdnost pomagala naši šoli nadaljevati poslanstvo izobraževanja in evangelizacije tudi v bodoče.

Pred kratkim se je upokojil škof Pevec. V službi božji je preživel 52 let. Posvečen je bil leta 1950 in je najprej služil v cerkvi Svete Marije v Elyriji. Dve leti kasneje je bil imenovan za kaplana v slovenski cerkvi svetega Lovrenca, ki letos praznuje stoto obletnico. Kmalu nato, po dveh letih, je bil nastavljen kot vicerektor v semenišču. Tu je služil 26 let in bil leta 1979 imenovan za župnika največje slovenske župnije v Ameriki, pri Svetem Vidu. Po štirih letih službovanja je bil imenovan za rektorja in se tudi vrnil nazaj v semenišče. Kmalu nato, leta 1982, ga je papež imenoval za škofa in je prevzel službo škofa in vikarja vzhodne regije clevelandske velike škofije. Več kot dvajset let je služil v kraju, ki vsebuje tri občine. Vedno je bil lepo sprejet in spoštovan, kjerkoli je delil zakramente svete birme in ob drugih priložnostih. Naj ga Bog ohrani med nami še vrsto let.

Udeleženci enega od slovenskih misijskih dnevov v Bedfordu pred tremi leti. Kar nekaj teh, ki so na fotografiji, je do danes že odšlo v večnost.

Izseljenska pastoralna in Cerkev na Slovenskem

Slovenski izseljenski duhovniki in pastoralni delavci so se, meseca oktobra, srečali v nemškem mestu Sasbach, na obronkih Schwarzwalda, na že 91. sestanku ZVEZE. Gost, dr. Janez Gril, je zbranim spregovoril o aktualnem položaju slovenskega kristjana v domovini in o nalogah, ki sledijo iz zaključkov, zapisanih v sklepih Plenarnega pastoralnega zbora Cerkve na Slovenskem.

To so pravice in obveznosti, ki se dotikajo tako kristjanov v domovini kot tistih, ki živite razkropljeni po vsem svetu. Izseljenski duhovniki so izmenjali številne pastoralne izkušnje, ki se glede na deželo in starost vernikov zelo razlikujejo. Prav zaradi tega je bil

pogovor zelo zanimiv in poln konkretnih primerov. Janez Rihar, voditelj Rafaelove družbe iz Ljubljane, pa je predstavil delovanje omenjene ustanove. Trenutno največ časa in energije porabijo za pomoč slovenskim družinam iz Argentine, ki se za stalno vračajo v domovino.

Tudi tokratno srečanje je potekalo v znamenju skrbi, kako čimbolje organizirati pastoralno delo med rojaki po vsem svetu in kako k sodelovanju pritegniti še več sodelavcev, ki bodo lahko delovali na različnih področjih na slovenskih katoliških misijah.

L. B.

Izseljenski duhovniki so se s pesmijo poslovili od patra Roberta, ki po več kot desetih letih delovanja med rojaki v Švici odhaja v domovino, kjer ga čakajo nove zadolžitve.

Ivan Malavašič

POŠTAR VINKO

IZLETI

Bilo je sredi avgusta leta 1998. Tisti ponedeljek dopoldne sta Vinko in Jože sedela v senci pod mogočno vrbo, ki se je šopirila na vrtu pred Domom.

“Zdajle je še kar znosno, toda popoldne je vedno najbolj prijetno v sobi in če človek malo podremlje, mu tudi ne škodi,” je polglasno zagodel Jože, kakor da se mu ne bi dalo svoje misli povedati na glas.

“Prav imaš, pa vendar se vsi ne ozirajo na vročino, ker se pač ne morejo. Kmetje sušijo otavo in tudi vsa druga dela na njivah in travnikih morajo opraviti ne glede na vreme.”

“Če pada dež ...”

“Tedaj seveda ni vročine, toda tudi za delo ni niti najmanj primerno. Veš, Jože, pa ne le kmetje, še marsikdo se ne more in ne sme ozirati na vročino. Ko sem raznašal pošto, sem jo moral ob vsakem vremenu. Prav nič čudno torej ni, če me včasih tako ščiplje revma, da se cele noči preobračam.”

“Misliš, da je z menoj kaj bolje? Ha, starost res nič lepega ne prinese, vsaj glede zdravja ne. Pa kaj moremo, potrpeti je treba.”

“Veš, Jože, spomnil sem se, da bo v soboto praznik Marijinega vnebovzeta in tudi na to, kako sva včasih z ženo, z Jerico romala v Jelovje. Sicer se mi je le redko posrečilo, da sem za ta dan dobil dopust; včasih pa le in spomnim se tudi, da se je zgodilo, da je praznik prišel na nedeljo. Kako se človek spominja ...”

“Tudi jaz se spominjam veliko dogodkov iz svoje mladosti, pa tudi kasnejšega življenja. Toda kaj se je doga-

jalo pretekli teden, tega pa dostikrat ne znam povedati; ha, saj bi še za včeraj težko ...”

“Saj smo vsi na tem! Stara glava si ne zapomni tako kakor mlada, to so že kdaj ugotovili - je pač tako. Še stroj se izrabi, pa se ne bi človek! Toda tistega izleta v Poljčane pa ne bom pozabil, preveč se mi je vtisnil v spomin; morda še bolj zato, ker v preteklosti nisem imel priložnosti, da bi kam šel. Mislim, da sem bil dvakrat ali trikrat na Brezjah, in to je vse.”

“Saj si dejal, da mi boš ob priliki povedal, kako je bilo; zdi se mi, da boljše prilike kot je zdajle, ne bova dočakala.”

“In še precej razpoložen sem za pripovedovanje ... Tako ti povem, da kaj podobnega najbrž še nisem doživel. Bal sem se, kako bo vse skupaj potekalo, pa popolnoma brez potrebe.”

“Tako kakor ponavadi!”

“Kar tukaj pred Domom smo se naložili na avtobus. Premišljeval sem, kako bodo prišle nanj tiste, ki so na vozičkih, pa ni bilo prav nobenih večjih težav. Sestre in strežnice so jim pomagale in čudil sem se, kako to zmorejo.”

“Šolane so za to, vsaj jaz tako mislim.”

“To že, ampak to je najbrž premalo, človek mora imeti za delo s takimi tudi veliko potrpljenja in dobre volje, predvsem pa srca.”

“To si pa prav povedal in prav to zadnje - tako se mi zdi - je najvažnejše.”

“Večkrat sem že premišljeval o tem, da če si v nečem še tako podkovan, pa za to nimaš veselja, ne boš veliko dosegel. Ljubezen je tista, ki posveti vsako delo in ga naredi lažjega, kot pa če bi ga opravljal z nejevoljo.”

“Ja, saj imaš prav, toda govorila sva o tem, da mi boš povedal, kako ste potovali in kako je bilo tam - kako si že rekel - v Poljčanah?”

(Frankfurt) V dvorani opazujejo, kako se obnaša abraham.

(Ingolstadt) Ob 60-letnici našega župnika smo se zbrali v cerkvi pri sveti daritvi.

“Imeli smo srečo tudi z vremenom, tako da smo si lahko ogledali lep kos Slovenije. Saj navsezadnje niti ni tako velika, je pa zato toliko bolj pestra, različna, lepa, bolje rečeno: prelepa! Veš, tam je povsem drugačna pokrajina kot tukaj, kjer smo mi.”

“Ja, naša Slovenija je res pestra. Ti si rekel, da je Štajerska drugačna, toda dugačna je tudi Dolenjska in Gorenjska, da o Primorski niti ne govorim. Pa če bi se kdaj podal v planine ...”

“Za naju so take želje že brez pomena, za to je že prepozno - pa kaj bi! No, hotel sem le reči, da sem za vsakim ovinkom zagledal nov svet; svet, ki ga nisem še nikoli videl. Ja, pa se nismo peljali tja le zato, da bi občudovali naravo, predvsem smo šli, da tudi mi zapojemo pred drugimi in tako dokažemo, da še nismo odpisani, da še nismo za staro šaro. Veš, čez trideset skupin je zapelo in lahko rečem, da nismo bili najslabši. Sicer pa se mi zdi, da je bolj pomembno, da ljudje pojejo, kot pa kako pojo. Vsak se pač potruji po svojih močeh, te moči pa so omejene zaradi naše starosti in raznih bolezní. Veliko ljudi se je preveč izgaralo in to se ne da popraviti.”

“Tako je življenje in ko sem se včasih zaradi tega gnjavil - zdaj se ne več - sem pomislil, da gredo vsi za nami in prej ali slej bodo prišli na naša mesta, če bodo seveda toliko časa živeli. Šele proti večeru ste se vrnili, kolikor se spomnim?”

“Vse skupaj je kar precej časa trajalo, saj si lahko misliš, da se čez trideset zborov in zborčkov ne zvrsti tako hitro, posebno če ljudje nimajo več čvrstih nog ali pa so celo na vozičkih. Toda ko človek vidi, koliko volje imajo nekateri, ki so veliki reveži, se ti kar milo stori.”

“Tudi lačni gotovo niste bili?”

“Ne le to, prava veselica je bila. Zelo so se potrudili naši gostitelji, to pa moram reči!”

“Ha in zdaj te vprašam: Zakaj si se tako bal pristopiti k pevcem? Tako si cincal in premišljeval, da se mi je včasih že kar neumno zdelo.”

“Človek je pač nezaupljiv, ker ne ve, kaj ga čaka ...! Ampak zdaj sem se že tako navadil na vaje in na tiste, s katerimi skupaj sedim na njih, da že kar težko čakam na ponedeljek. Ja, danes se bomo spet zbrali ...”

“Včeraj pa si bil doma?”

“Bil. Minka me je peljala. O! Veš, ko zagledam domačo hišo, me pa še vedno stisne pri srcu; ja in pa tedaj tudi, če zapojemo tisto: Kje je moj mili dom ...”

“Kaj pa nameravaš s hišo, saj nazaj tja prav gotovo ne boš nikoli več šel, vsaj za stalno ... Si se morda že kaj odločil?”

“Pa sem se res! Veš, Minki, njenemu možu in otrokom se tam zelo dopade, pa naj jo preuredijo za vikend. Zdaj ko so sobote proste, bodo lahko tam vsak teden dva dni, saj tudi cerkev ni daleč. Zaradi maše mislim, saj se jo udeležijo vsako nedeljo.

“To bi bilo še najbolj pametno. Si jim že povedal?”

“Ne še ... Veš, predno bom, no bomo naredili prepis, imam še en načrt ...”

“Kaj pa bi lahko še načrtoval?!” se je Jože začudil.

“Toliko lepih ur sem preživel s pevci in pevkami, da se jim moram nekako oddolžiti. Sem se že dogovoril z upravo, da nam bodo dali na razpolago kombi in tudi nekaj osebja nas bo spremljalo, saj veš, da bodo pomagali tistim, ki si sami ali same ne morejo.”

“In kam ...?”

“Nikamor drugam kot k moji hiši! Sadje mi je letos bogato obrodilo, za vse ga bo dovolj. Minka in Andrej sta mi tudi že obljubila, da bosta poskrbela za to, da bo tudi prijetno zadehtelo po pečenih dobrotah. Vse bom povabil, vse, ki s pesmijo bogatijo naš Dom in te, ki tu prebivajo ter seveda sami sebe. In ne pojdemo le mi, tudi tebe vabim, da se nam pridružiš! Ko se bomo naveličali prepevati, nam boš pa ti kaj povedal.”

“Ne rečem, da me ne boš pregovoril, saj bi navsezadnje le rad videl tisto tvojo dolino, o kateri si mi že toliko pripovedoval. Toda to te bo kar nekaj stalo?”

“Briga me! Minki in njeni družini ničesar ne manjka, jaz pa tudi ne bom nesel ničesar s seboj, ko pride tista ura.”

“Saj je res tako ...”

(Böblingen) Ženski pevski zbor za dan državnosti

*(Oberhausen) Blagoslov
za skupno pot rojakinji
Ireni Draksler in Erwinu
Spinnekenu*

“Sicer se bomo o vsem še lahko bolj natančno dogovorili. V začetku septembra, ko bo sadje najbolj primerno za pokušino in ne bo več tiste najhujše vročine, bi šli ...”

“Ti že veš! Jaz pa vem, da bo sedajle najbolj primerno, da se počasi dvigneva in odracava na kosilo!”

Na prvo soboto v septembru je bilo. Med tednom je deževalo, toda že v petek se je zjasnilo in lahen vetrič semkaj od ljubljanske strani je obljubljal lepo vreme.

“Kar oddahnil sem se, ko sem spet zagledal sonce!” je vdihnil Vinko.

“Skrbelo me je, kako bo, in to bolj kakor pa, kako bo tedaj, ko se bomo ob koncu meseca peljali na izlet po Dolenjski.”

“V nedeljo je mlaj in Bog ve, kako bo ...”

“Kaj bo drugi teden, me ne zanima, da bo le jutri lep dan in ne bo treba spreminjati mojih načrtov.”

“Pa se bomo lahko vsi zbasali v kombi.”

“Najbrž ne, zato pa bo peljal dvakrat, saj ni tako daleč. Kar takoj po kosilu se bomo odpravili. Pevke in pevcu se že veselijo.”

Nepozaben je bil za vse tisti izlet.

Dan je bil lep in prijetno topel, ni bilo tiste hude vročine, ki je marsikomu grenila življenje še koncem preteklega meseca.

Prav do hiše so se lahko pripeljali s kombijem, tam pa sta jih že čakala Andrej in njegova žena Minka ter seveda njuni otroci. Prijetno je že dišalo po pečenem mesu in drugih dobrotah, po drevju, ki ga je nekoč zasadil Vinko, pa so se ponujala jabolka, hruške in drugo sadje.

Sosed Dolinar, Janez je posodil nekaj desk ter pomagal Minki in Andreju postaviti mize in klopi.

In potem se je začelo!

Najprej so se seveda oddahnili od naporene poti - za marsikoga, ki si sam ne more veliko pomagati, je lahko res naporna - potem pa so se okrepčali in ta ali oni se je stegnili z roko tudi do kakšne nižje veje, da pokusi kašen sad. Za vse, ki tega niso zmogli, pa so sadje prinesli na mizo Minkini otroci.

“Ha, mladi in stari, kako naj gre to skupaj!” se je pošalil Jože, Minka pa mu je odgovorila:

“Mislim, da kar dobro! Veste, prav nalašč sem jih pripeljala s seboj, tako kakor jih večkrat tudi v Dom, ko obiščem ata, da se privadijo tudi na to, da na svetu ne živijo le mladi ljudje. In predvsem to, da je treba vsem, ki si sami ne morejo, pomagati in jih razumeti, zakaj vsi potujemo v eno smer in nihče ne more vedeti, kaj ga čaka. Je pa že bolje, če je človek pripravljen.”

In ko je Majda rekla, da se ji je zdelo, da v hiši ob cesti ni nikogar, ji je Vinko pritrdil in potem predlagal:

“Pa zapojmo tisto: Polje, kdo bo tebe ljubil ...”

Zapeli so jo in za njo še mnogo drugih, da je odmevalo vse tja do vasi in so se ljudje na njivah in travnikih začudeno spogledali:

“Od kod naenkrat to petje?”

“Za enkrat bo kar dovolj, saj so se naša grla že kar pošteno osušila!” je predlagal Vinko. “Čas je, da se

(Darmstadt) Utrinek s praznovanja župnikove 50-letnice

(Oberhausen) Kirche international: naše specialitete, naša prepoznavnost

odžejamo in pokusimo, kaj sta nam še pripravila Andrej in Minka in se pogovorimo.”

“Vsega je preveč in danes mi je resnično žal, da ne smem piti vina!” se je oglasila Majda.

“Saj sta tukaj tudi sok in radenska ...”

“Za vsak slučaj pa tudi voda!” se je zasmel Jože.

Še bi se takole pogovarjali in se prijateljsko zbadali, toda tedaj se je zgodilo ...

V zvoniku sredi Podhrasta je mogočno zapel veliki zvon, da je njegov glas napolnil dolino in ga je blagi veter, ki je pihljajl nizzdol po dolini, prinesel tudi do vesele družbe.

Prisluhnili so in se spogledali. Tedaj pa so se velikemu zvonu v veseli pesmi pridružili še manjši bratje, da je bila dolina naenkrat vsa praznična in slovesna.

“Kaj je to?”

“Pritrkavajo!” je pojasnil Vinko. “Ja, jutri je angelska nedelja, spomnil sem se in zato ...”

“Pa saj to je kakor pesem!”

“Saj tudi je pesem, pesem zvonov! Vedno sem rad poslušal, kadar so pritrkavali. In veste, ob zgodnjih jutrih se slišijo te melodije zvonov še veliko lepše in slovesnejše. Pa kje so že tisti časi, ko sva jih z Jerico skupaj poslušala ...”

“Saj tudi v Vrbovju pritrkavajo, toda zdi se mi, da pesem zvonov najlepše doni, če se razlega preko vrtov in polj in boža zelene gozdove - tako kakor tukaj!” je bolj sama zase kot pa drugim zašepetala Marička.

Pa je vsake pesmi - pa če je še tako lepa - enkrat konec. In tudi zvonovi so utihnili, zdelo se jim je, da kar prehitro.

“Najbrž se fantom, ki so pritrkavali, mudi na polja in travnike. Takole lepo vreme je pač treba izkoristiti ... Sicer pa bodo jutri nadaljevali ...!”

“To že, toda mi jih ne bomo slišali.”

“Meni se je zdelo, kakor da ti glasovi oznanjajo ljubezen in dobroto.”

“Včasih sem pomislil, da glasno sporočajo, kar pritrkovalci mislijo, da je to nekakšna njihova glasna molitev,” jo je dopolnil Vinko.

“In jaz mislim, da veselje in dobroto lahko oznanja in razdaja le tisti, ki jo sam neguje v svojem srcu!” je zašepetala Marija.

“Tako bi rekla, da smo zdaj mi na vrsti, da še kakšno rečemo!” je predlagala Jelka.

In spet se je njihova pesem razlegala daleč po dolini - vse gori do vasi se je sprehodil njen odmev.

Ko pa se je sonce dotaknilo hribov na zahodu in je prišel čas za odhod, je Vinko zaprosil:

“Še tisto zapojmo, tisto, ki je zame najlepša: Kje je moj mili dom ...”

Lepo, narahlo in spoštljivo, kakor bogoslovna pesem v cerkvi, je zadonelo ob Gričarjevi hiši; saj je prav tako kakor ona v cerkvi prihajala iz srca in vsak po svoje jo je občutil.

Vinku so stopile solze v oči in nerodno mu je postalo vpričo drugih; toda ko jih je pogledal, je lahko opazil, da se ni tako zgodilo le njemu.

Ko je čez čas premagal ginjenost, je glasno povedal:

“Tukaj je tisti moj mili dom; vi vsi pa ste zdaj moja družina! Pesmi so nas povezale s tisočeriimi nevidnimi nitkami. In veste, ne čudim se temu, saj ste gotovo že slišali za znani pregovor, da tisti, kdor poje, zlo ne misli!”

Konec

(Gradec) Edi Harnik s kontrabasom, ki ga je izdelal iz stare omare.

Lučka pričakuje Jezusovo rojstvo

Nekega hladnega zimskega dne je šla Lučka s svojim očetom v gozd. Nabrala sta bršljan, smrekove vejice in nekaj storžev.

Izdelala sta adventni venček.

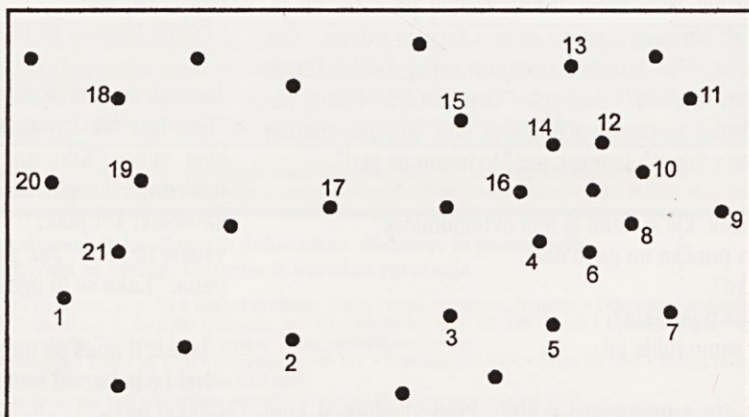
Na venček sta položila štiri sveče. Vsako nedeljo sta prižgala eno izmed sveč. Ko bodo gorele vse štiri sveče, bomo dočakali

B _ _ _ .

Pomagaj Lučki

Nekatere pikice v pravokotniku imajo številke. Poveži številke v zaporedju od 1 naprej. Dobil/a boš skrivnostni božični simbol. Pobarvaj ga

Muhi sta se sprehajali po globusu. Ko sta se že tretjič srečali, reče ena:

"Kako majhen je ta svet!"

- Kako zmedete neumnega človeka?

- Postavite ga v okroglo sobo in mu recite, naj sede v kot.

Blondinka sedi v kanuju na sredi žitnega polja. Druga blondinka se pripelje mimo v avtu in ko vidi čuden prizor, ustavi. Takoj začne kričati na blondinko v kanuju: "Ti si razlog za to, da se ljudje vedno šalijo na naš račun!!! Če bi znala plavati, bi prišla do tebe in te natepla!"

- Za 15 minut grem k sosedi, vsaki dve uri premešaj golaž, naroči žena možu.

"Moj sin bo gotovo inženir," reče prva mamica, "vsako igračko, ki jo dobi, razdre in jo potem spet sestavi."

"Moj bo odvetnik," reče ponosno druga, "nenehno se prepira s prijatelji."

"Moj bo zanesljivo natakár," vzdihne tretja, "sploh ne pride, ko ga pokličem."

Kako policist odpre pločevinko? Potrka in zavpije: "Odprite, tukaj policija!"

Neki šaljivec se je hotel ponorčevati iz natakárja v restavraciji.

"Natakár!" vzklikne. "Eno dvojno vročo kavo z ledom!" A natakár reče: "Hočete tudi slamico za pitje ali jo boste vzeli kar iz glave?"

Janezek je imel izpit v šoli. Učitelj ga vpraša: "Janezek, povej mi, koliko žarnic je v tem razredu?" Janezek vidi eno luč, zato reče: "Ena." Učitelj pa: "Žal mi je, padel si, ker sem imel jaz še eno žarnico v žepu." Čez en mesec: "No Janezek, povej mi sedaj, koliko žarnic je v tem razredu?" Janezek: "Dve žarnici." Učitelj pa: "Ne, sedaj je pravilen odgovor ena, ker jaz nimam nobene v žepu!" Janezek pa: "Jo imam pa jaz!"

- Janezek, kje si dobil ta lepi avtomobilček?

- Neka punčka mi ga je dala.

- A tako?

- Kaj pa ti je rekla?

- Nič, samo tulila je!

Janez gre s prijateljico v kino. Pred vhodom si kupi čokolado, ki jo med predvajanjem odviije in začne gri-

zljati. "A je dobra?" ga vpraša prijateljica ... "Odlična. Škoda, da si je nisi kupila še ti."

Učitelj vpraša: "Kateri mesec je najprimernejši za obiranje sadja?" Janezek odgovori: "Mesec ni bistven, bistveno je, da gospodarja ni doma in da je pes privezan!"

Učitelj vpraša: "Kako toplota in mraz vplivata na raztezanje in krčenje?"

Janezek odgovori: "Poleti, ko je toplo, so dnevi daljši; pozimi, ko pa je mraz, so dnevi krajši."

Janezek gre na nogometno tekmo. Domov pride z modrico ob očesu. Oče ga vpraša: "Kdo je zmagal?" Janezek odgovori: "Tekmo smo žal izgubili! Vendar smo po tekmi zmagali!"

Janezek s kolesom drvi po klancu navzdol. Spodaj se policist zadere: "Ustavi se, nimaš luči!" Janezek: "Bejž, breznj tud ne!"

Pri uri verouka duhovnik poučuje učence o nastanku človeka in omeni Adama in Evo ter opiše njuno zgodbo, nakar se oglasi Janezek in ugovarja: "Meni so pa doma rekli, da je človek nastal iz opice!" Duhovnik pa reče: "No Janezek, danes ne bomo reševali vaših družinskih problemov ..."

Učiteljica vpraša Janezka: "Zakaj lastovice pozimi odletijo na Jug?" Janez reče: "Zato, ker peš ne bi prišle daleč!"

- Slišim, Janezek, da si dobil bratca. Kako mu je pa ime?

- Pojma nimam, ko pa tako nerazložno brbra ...

Janezek se vozi okoli gostilne s kawasakijem in vpije: "Kdo ima tak kawasaki kot jaaaz?" V drugem krogu spet vpije: "Kdo ima tak kawasaki kot jaaaz?" V naslednjih krogih se še vedno dere: "Kdo ima tak kawasaki kot jaaaz?!" Na koncu gostilničarju prekupi, vstane in reče: "Jaz ga imam, pa kaj!?" Janezek obupano: "Kako se to ugaasneee?"

- Janez, ti imaš pa nov avto?

- Ne! Le pobarval sem ga.

- Zakaj pa?

- Zato, da bi ga sosed ne spoznal, ker je njegov!

201A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

208A2 Barbara Novak iz Slovenije, ki odhaja z možem za dalj časa v mesto Waterloo v okolici Toronta (Ontario), želi preko Naše luči navezati stike s Slovenci in s slovenskimi društvi v tem delu Kanade. Kličite 00386-41-608-222 ali pišite po e-pošti na naslov: arbara_leskovar@hotmail.com

208B3 V Podpeči pri Ljubljani prodam visokoprtilično hišo, v celoti podkleteno, delno opremljeno. Parket v treh sobah in kuhinji z jedilnico. Stanovanje meri 81 m², dvorišče 227 m² od tega 120 m² asfaltiranega. Za hišo je 521 m² zemlje. Ob hiši stoji garaža s teraso. Cena po dogovoru. Informacije v Nemčiji: tel. 0049 211 745811.

209A3 Slovenec, star 57 let, živeč v Nemčiji blizu Stuttgarta za lastno hišo in lepim vrtom, želi spoznati Slovenko za skupno prihodnost. Ponudbe pošljite na uredništvo pod šifro: »Osamljen«.

209A4 Prodajam hišo z gospodarskim poslopjem blizu Gornje Radgone z 2 ha zemlje. Telefon 0043 316 296 273.

210A1 V središču Sevnice prodajam hišo, primerno za manjšo obrt (za 150.000 evrov) in v okolici vikend z vinogradom (za 60.000 evrov). Kličite zvečer 00386-7-814-27-60.

210B1 V vasi pod Karavankami blizu rojstne vasi Franceta Prešerna prodajam gostinski lokal skupaj z opremljenim enosobnim stanovanjem nad njim. Lokal s stanovanjem je samostojen objekt z urejenimi dokumenti za uporabo in dovoljenji za obratovanje in takojšnje bivanje. Za vse informacije prosimo pokličite na tel. št. 00 386 4 5809 203 ali 00 386 41 66 12 15 ali pišite po e-pošti: kpr@kpr.si.

210C1 Nedaleč stran od Bleda prodajam večjo dvostanovanjsko hišo v IV. gradbeni fazi s prelepim razgledom na Bled in Triglav. Za vse informacije prosimo, pokličite na tel. št. 00 386 4 5809 203 ali 00 386 41 66 12 15 ali pišite po e-pošti: kpr@kpr.si.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:

<http://www.skamberlin.de>

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skg ffm/>

Slovenska župnija Mannheim,

Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenkih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk, Eisdien
lrajk@planetinternet.be

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skmberlin.de

Alojzij Zaplotnik, Essen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čepлак, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
skg ffm@t-online.de

Janez Modic, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
zvones@gmx.de

Marko Dvořák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

ŠVIČA, David Taljat, Zürich
taljat.david@bluewin.ch

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenkih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de
NAROČNINA (v valutni zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK
V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.
Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575
Oskrbuje tudi skupnost v Linzu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution
B-6200 CHÂTELINEAU
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Joško Pirc

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost oskrbovana iz Slovenije.

ZVEZNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81
D-85055 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Župnijska pisarna Reutlingen

Krämerstr. 17
D-72764 REUTLINGEN
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18
D-70180 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 74 - 49 88 581

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

mag. David Taljat

Hallwylstrasse 60
CH-8004 Zürich
SCHWEIZ
Tel: +41 (0)1 301 31 32
Fax: +41 (0)1 303 07 88
GSM: +41 (0)79 777 39 48

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771
CH-8052 ZÜRICH
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521
CH-8052 ZÜRICH
tel. (*41) 01 - 301 44 15
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ST. BARBARA

ISSN 1408-9726

9 771408 972008